

MARTTI LUTHER

Avioliiton siunaus ja Kristus

Tässä meillä on siis syy siihen, miksi Pyhä Raamattu monisanaisesti, niin kuin näyttää, käsittelee tätä kovin syrjään sysätyä asiaa. Avioliitto ei ole mitään uutta ja tuntematonta, ja pakatkin järjen arvion mukaisesti sen hyväksyvät ja sitä kiittelevät. Mutta onko kukaan milloinkaan sitä siltä kannalta nähnyt tai tarkastellut, että se on jotakin Jumalan luomaa, siunaus kirkon keskellä ja siveyttä keskellä himoa? Jos järjen mukaan ja pelkästään sen perusteella, miltä näyttää, asiaa arvioit, ei ole mitään eroa aviollisen yhdynnän ja porton kanssa tapahtuvan välillä; kuitenkin edellinen on siveä ja kunniallinen, syntien anteeksiantamisen ja siunauksen merkeissä tehty, jälkimmäinen häpeällinen ja Jumalan vihan alainen. Onhan niin, että Jumala himon häpeänkin vallitessa säilyttää säätämyksensä ja järjestyksensä.

Siksi Aabraham onkin hienosti taannut tämän kohdan: “Sinun sieme-

nessäsi tulevat siunatuiksi kaikki kansakunta”, koska siihen sisältyy Kristus. Ja Kristuksen syntymän tähden, joka saa alkunsa Aabrahamin lanteista, mistä koko ihmiskunta tulee, kaikki on oleva puhdasta, viatonta ja pyhää. Onhan kysymyksessä sama siemen ja sama liha, mihin mekin kuulumme. Mutta Kristus on todella pyhä, ihmeen kautta siennyt toisin kuin me, ilman isän hehkovaa intohimoa, tahraa, häpeää ja rumuutta, niin ikään ilman äidin-kipuja syntynyt, ollen siltikin Aabrahamin siemen. Tämä on ilmaistuna sillä, että Aabraham käskää palvelijansa panna kätensä kupeelleen, koska Kristus kätkeytyy kupeeseen. Tästä syystä avioliittokin on Kristuksen tähden pyhä ja puhdas...

Kirjasta Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 18-24, Hämeenlinna 2005, s. 394-395. Suomennos Heikki Koskenniemi. Otsikko toimituksen.

Avoin ovi

Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko kokoontuu, jos Jumala suo, XVII kirkkokunnankokoukseensa 23.5. Kokouksen otsikoksi on valittu Vapahtajan sanat: *“Minä olen avannut sinun eteesi oven.”* (Ilm. 3:8) Kristus osoitti noilla sanoillaan, että pienellä Filadelfian seurakunnalla oli mahdollisuudet siunaukselliseen työhön evankeliumin levittämiseksi.

Seurakunnan elämän ja toiminnan kannalta on tärkeää ottaa huomioon Raamatun opetus avoimesta ovesta ainakin kolmessa merkityksessä. Ensiksi Vapahtaja on ovi omantunnon rauhaan ja iankaikkiseen elämään. Hän sanoi: *“Minä olen lammasten ovi.”* (Joh. 14:7) Jeesus on armotyössään sovitannut kaikkien ihmisten synnit. Joka häneen omana Vapahtajanaan uskoo, omistaa autuuden. Tämä on jokaisen uskovan rauhan perustus ja seurakunnan opetuksen pääkohta.

Tässä asiassa luterilaisen seurakunnan opetus eroaa muista uskonnoista ja opeista. Ne opettavat erilaisia töitä pelastukseksi. Ihmisen pitäisi teoillaan tai päätöksillään tehdä itsensä kelvolliseksi Jumalalle ja avata itselleen ovi taivasten valtakuntaan. Tällä tiellä ovi jää avautumatta. Sitä ei voi avata ihmisteoin, vaan yksin Jumalan Poika on sen avannut. Evankeliumin saarna on pääkohdassaan juuri opetusta siitä, että Jeesus on jo avannut syntisille tien autuuteen.

Opetus avoimesta ovesta vaikuttaa seurakuntaan myös niin, että se on autuuden keidas, jonne otetaan vastaan vastaan syntisiä. Seurakunta ei ole sellainen

joukko, johon olisi sisäänpääsykoe, jonka tuloksen perusteella ihminen otettaisiin vastaan tai hylättäisiin. Jokainen katuva syntinen on Vapahtajalle rakas. Näin tulee seurakunnan olla avoin syntisten tulla kuulemaan Vapahtajan avaamasta ovesta ja iankaikkisesta autuudesta, joka heillekin on valmistettu.

Evankeliumin saarna on voimallinen ja vaikuttaa uskon kilvoitusta, väärän elämän hylkäämistä ja Jumalan käskyjen mukaan elämistä. Evankeliumi synnyttää uskon hedelmiä. Mutta nämä hedelmät eivät ole peruste, joihin syntinen voisi turvata. Ei, uskovan turva on yksinomaan Vapahtaja, joka on hankkinut armon ja antaa sen syntisille evankeliumin sanassa ja sakramenteissa.

Nykyään on ilmeisesti entistä painokkaammin tuotava esiin se, että Vapahtaja on ainoa ovi omantunnon rauhaan ja autuuteen. Elämme aikaa, jolloin eri uskontoja ja uskomuksia esitetään samanvertaisina sielun rauhan lähteinä. Tämän johdosta on tuotava esiin myös Vapahtajan sana: *“Ei kukaan tule Isän tykö muutoin kuin minun kauttani.”* (Joh. 14:6) Autuuden portilla on riisuttava kaikki omat teot, saavutukset ja ihmisiltä saatu kunnia. Lihalle ja verelle tämä on kauhistavaa. Usko sen sijaan mielellään suostuu tähän. Kaikki omiin tekoihin perustuvat asiat ovat vajavaisia eivätkä ne kestä Jumalan edessä. Sen sijaan Vapahtajan armo kestää, sillä siinä on kysymys syntien anteeksiantamuksesta.

Vapahtajan lupauksen mukaan seurakunnalla ja kirkolla, pienelläkin, säilyy ovi avoimena evankeliumin työhön maailman loppuun saakka. Tällä Kristuksen armotyöhön perustuvalla tiellä haluamme kulkea ja sitä teroittaa omantunnon rauhaksi ja iankaikkiseksi elämäksi kaikille.

Rauha Jumalan kanssa

Ensimmäisenä sunnuntaina pääsiäisestä. Kolmas vuosikerta.
Evankeliumiteksti.

Mutta heidän tätä puhuessaan Jeesus itse seiso i heidän keskellään ja sanoi heille: "Rauha teille!" Niin heidät valtasi säikähdys ja pelko, ja he luulivat näkevänsä hengen. Mutta hän sanoi heille: "Miksi olette hämmästyneet, ja miksi nousee sel-laisia ajatuksia teidän sydämeen-ne? Katsokaa minun käsiäni ja jal-kojani ja näkkää, että minä itse tässä olen. Kosketelkaa minua ja kat-sokaa, sillä ei hengellä ole lihaa eikä luita, niin kuin te näette minul-la olevan." Ja tämän sanottuaan hän näytti heille kätensä ja jalkan-sa. Mutta kun he eivät vielä usko-neet, ilon tähden, vaan ihmettelivät, sanoi hän heille: "Onko teillä täällä jotakin syötävää?" Niin he antoivat hänelle palasen paistettua kalaa. Ja hän otti ja söi heidän nähtensä. Ja hän sanoi heille: "Tätä tarkoittivat minun sanani, kun minä puhuin teil-le ollessani vielä teidän kanssanne, että kaiken pitää käymän toteen, mikä minusta on kirjoitettu Moosek-sen laissa ja profeetoissa ja psal-meissa." Silloin hän avasi heidän ymmärryksensä käsittämään kirjoitukset. Ja hän sanoi heille: "Niin on kirjoitettu, että Kristus oli kärsivä ja kolmantena päivänä nouseva kuol-leista, ja että parannusta syntien anteeksisaamiseksi on saarnattava hänen nimessänsä kaikille kansoille, alkaen Jerusalemistä. Te olette tämän todistajat. Ja katso, minä lähe-tän teille sen, jonka minun Isäni on

luvannut; mutta te pysykää tässä kaupungissa, kunnes teidän pääl-lenne puetaan voima korkeudesta." Luuk. 24:36–49.

Ilman Kristusta kellään ei ole rauhaa

Ylösnoustuaan Jeesus ilmestyi opetuslastensa keskelle. Sitä ennen oli toteutunut Raamatun sana: "Minä lyön paimenta, ja lauman lampaat hajotetaan." Kaikessa inhimillisessä heikkoudessaan opetuslapset olivat olleet säikkyjä lampaista. Kun paimenta lyötiin, lauma oli hajalla. Heidän sydämensä oli Jumalan edessä pelokas ja uskon luja luottamus poissa. Tällaisina Jeesus tapaa heidät lukittujen ovien takaa. Keskenään he pitävät yhtä, mutta heidän joukossaan ei kaiu Jumalan seurakunnan iloinen pääsiäissanoma eikä kerro heille eikä muille, että Jeesus Kristus on totisesti ylösnoussut. Onko tämä kuva meidän seurakunnastamme? Olemmeko koolla, mutta emme uskossa Ylösnousseeseen? Vaivaavatko meitä lain syytökset? Onko evankeliumi julistanut meille Kristuksen rauhan?

En rauhaa mä löytänyt riennoista maan,

Mua syntini ahdisti tuomioillaan,

Ja tieni vei ikuiseen vaivaan.

Mut kiitos, oi Jeesus, ja kunnia sun,

Kun sun veres puhtaaksi pessyt on mun

Mä nyt perin aarteht taivaan.

Saadaksemme kestäväen rauhan me tarvitsemme Kristuksen ja uskon häneen. Ilman häntä emme löydä kestävää rauhaa. Omille teoille ja omalle parannukselle rakentuva rauha kaikkoo lain tuomioissa ja ahdistuksissa. Kun Kristus ilmestyi opetuslapsilleen, heidät valtasi pelko. Sydämen rauha oli poissa. He luulivat näkevänsä hengen tai jonkin harhanäyn. Oikea usko sen sijaan rakentuu selvän Jumalan sanan varaan ja on vapaa tuollaisista ajatuksista.

Kristus on tehnyt rauhan

Katsokaamme tekstiämme, mitä se tarjoaa meille uskottavaksi. Aivan ensi sanoikseen Jeesus sanoo: "Rauha teille!" Hän tuo sanallaan sen rauhan, jonka hän oli tehnyt. Sanoohan Pyhä Raamattu: "Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa eikä lukenut heille heidän rikkomuksiaan, ja hän uskoi meille sovituksen sanan" (2 Kor. 5:19), ja toisessa paikassa: "Sillä hän on meidän rauhamme, hän, joka teki molemmat yhdeksi ja purki erottavan väliseinän, nimittäin vihollisuuden, kun hän omassa lihassaan teki tehottomaksi käskyjen lain säädöksinensä, luodakseen itsessäänä nuo kaksi yhdeksi uudeksi ihmiseksi, tehden rauhan, ja yhdessä ruumiissa sovittaakseen molemmat Jumalan kanssa ristin kautta, kuolettaen itsensä kautta vihollisuuden. Ja hän tuli ja julisti rauhaa teille, jotka kaukana olitte, ja rauhaa niille, jotka lähellä olivat; sillä hänen kauttansa on meillä molemmilla pääsy yhdessä Hengessä Isän tykö." (Ef. 2:14–18.).

Raamattu todistaa, että Kristus on tehnyt kaikki mitä rauhaan tarvitaan.

Hän on lepyttänyt Jumalan vihan. Kun hän ylösnoustuaan ilmestyi opetuslapsilleen, rauha oli jo hänen tekemään valmiina. Niinpä hän nyt tuo sen. Ja miten hän sen tuo? Hyvin yksinkertaisella tavalla. Hän sanoo: "Rauha teille!" Siinä se on. Se on hänen sanassaan. Se on siinä valmiina uskolla omistettavaksi. Niinpä Raamattu sanoo: Kristus "julisti rauhaa".

Kun opetuslapset luulivat näkevänsä jonkin hengen, Jeesus näytti heille kätensä ja jalkansa ja sanoi: "Miksi olette hämmästyneet, ja miksi nousee sellaisia ajatuksia teidän sydämeenne? Katsokaa minun käsiäni ja jalkojani ja nähkää, että minä itse tässä olen. Kosketelkaa minua ja katsokaa, sillä ei hengellä ole lihaa eikä luita, niin kuin te näette minulla olevan." Kristuksen ihmiseksitulo ja kärsimys olivat todellisia. Häntä voitiin kosketella ja hänet voitiin haavoittaa ja ristiinnaulita. Myös ylösnousemuksen jälkeen häntä voitiin kosketella, sillä ylösnousemus oli todellinen. Se ei tapahtunut jotenkin vain kuin opetuslasten ajatuksissa, vaan todellisesti siinä maailmassa, missä nähdään, kosketellaan ja eri aistein tunnetaan ja niin todetaan asian pitävän paikkansa. Opetuslasten tuli nähdä ja todistaa Ylösnoussutta koskettelemalla, että hän oli saanut kuolemasta voiton ja että hän oli tehnyt rauhan Jumalan ja ihmiskunnan välille.

Rauha omistetaan uskolla

Koskettelu tuotti heille suuren ilon. Se ei kuitenkaan vaikuttanut uskoa, sillä tekstimme sanoo: "He eivät uskoneet ilon tähden." Koskettelu vahvisti heille vastaansanomattom-

asti, että Jeesushan siinä itse oli ilmi-elävänä. Tämä oli fakta. Se oli osa sitä tietoa ja informaatiota, minkä Jeesuksen ylösnousemus toi opetuslapille. He *tiesivät* nyt, että Jeesus oli noussut ylös kuolleista. He saattoivat nyt koko maailmalle todistaa, että Jeesus on totisesti ylösnoussut. Heidän rakas ystävänsä ei lepää kuolleenahaudassa eikä häntä ole siirretty mihinkään, vaan hän on ylösnoussut ja hän elää.

Tämä tieto ei ole kuitenkaan samaa kuin pelastava usko. Oikeata tietoa tosin tarvitaan, sillä Jumalan valtakuntaan ei voida käydä sisälle kuvitelmienvarassa. Synnistä, kuolemasta ja kiusaajasta on saatava voitto. Tässä todellisessa maailmassa oli tapahtunut kapina Jumalaa vastaan. Tähän maailmaan oli tullut perisyntien alaisuus. Tässä maailmassa teemme todellisia syntejä ja täällä vallitsee kuolema. Voitto voidaan saada vain Kristuksen tosiasiallisen, jo hankitun voiton varassa. Raamattu lohduttaa meitä näin: "Mutta kun tämä katoavainen pukeutuu katoamattomuuteen ja tämä kuolevainen pu-

keutuu kuolemattomuuteen, silloin toteutuu se sana, joka on kirjoitettu: "Kuolema on nieltä ja voitto saatu. Kuolema, missä on sinun voittonsi? Kuolema, missä on sinun otasi? Mutta kuoleman ota on synti, ja synnin voima on laki. Mutta kiitos olkoon Jumalan, joka antaa meille voiton meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta!" (1 Kor. 15:54–57.)

*Miks yhä itket ja huokaillet?
Miks aina uskoas punnitset?
Nyt käännä katseesi Golgataan,
Niin löydät toivottuun satamaan.
Ei Herra punnitse uskoas,
On toinen syy sinun rauhallas.
Syy siihen on veri Jeesuksen,
Hän synnit maksoi jo kaikkien.*

*Sä aivan kuollut ja tunteeton,
Mut Jeesus ostanut myös sun on.
On veri syntisi pessayt pois,
Kuin niitä koskaan ei ollut ois.
Vain siinä rauhan on satama,
Kun kaikki annetaan armosta.
Siis rauhan syy ei sun uskosi,
Vaan usko niin pysyy rauhasi!*

Sk 1961 nro 355

Usko nojaa Jumalan ilmoitukseen

Kun Jeesus oli näyttänyt opetuslapsille haavansa ja syönyt heidän nähtensä, hän siirtyi puhumaan siitä, että hänen voittonsa oli etukäteen sanottu Kirjoituksissa. Hän sanoi: “Tätä tarkoittivat minun sanani, kun minä puhuin teille ollessani vielä teidän kanssanne, että kaiken pitää käymän toteen, mikä minusta on kirjoitettu Mooseksen laissa ja profeetoissa ja psalmeissa.” Silloin hän avasi heidän ymmärryksensä käsittämään kirjoitukset. Ja hän sanoi heille: ‘Niin on kirjoitettu, että Kristus oli kärsivä ja kolmantena päivänä nouseva kuolleista, ja että parannusta syntien anteeksisaamiseksi on saarnattava hänen nimessään kaikille kansoille, alkaen Jerusalemistä.. Te olette tämän todistajat. “

Huomaa tästä: Pelastava usko rakentuu Pyhien Kirjoitusten varaan, siihen, mitä niissä on kirjoitettu ja enustettu Kristuksen työstä. Se pitää voimassa Kristuksen elämään, kärsimykseen ja ylösnousemukseen liittyvät Raamatun antamat tiedot, kuten muutkin Raamatun tiedot. Mutta se ei jää siihen. Vaan usko panee sielun turvan Kristuksen voittoon ja omistaa hänessä syntien anteeksisaamisen. Turvautuessamme tällä tavoin Jeesukseen, saamme rauhan sydämelleemme syntien anteeksisaamisessa. Silloin emme tunne häntä “lihan mukaan”, kuten opetuslapset ensi aluksi hänestä iloitsivat, vaan tunnemme hänet Vapahantajana, jossa meillä on voitto synnistä, kuolemasta ja kiusaajasta. Pietari sanoo: “Mutta hän, jonka Jumala herätti, ei nähnyt katoavaisuutta. Olkoon siis

teille tiettävä, miehet ja veljet, että hänen kauttansa julistetaan teille syntien anteeksiantamus ja että jokainen, joka uskoo, tulee hänessä vanhurskaaksi, vapaaksi kaikesta, mistä te ette voineet Mooseksen lain kautta vanhurskaiksitulla.” (Apt. 13:37–39.)

Miten raskas olikaan Kristuksen kantama maailman synty! Miten paljon se vaatimaan häneltä kipua, kärsimystä, tuskaa ja Jumalan vihan kestämistä sekä rakkautta! Ylösnoustuaan hän oli kärsimyksestä vapaa. Kaikki oli tehty. Miten raskasta onkaan lain alla kantaa omantunnon vaivoja! Mutta, rakas ystävä, usko, että Jeesus on ottanut pois Jumalan vihan ja syntisi. Silloin taakat kirpoavat tunnoltasi. Saat iloita syneistä päästettynä. Saat rauha sydämessä odottaa uskon päämäärän toteutumista taivaan autuudessa.

*Tuonne maihin
Autuaihin
Katson vaikka kyynelin.
Uuvun vaivaan,
Kaipaen taivaan
Rauhaan, ikikotihin.
Kaikki murheet unhotan,
Kun vain sinne katsahdan.*

*Hetken täällä
Myrskysäällä
Vastatuulta vielä saan;
Kiusaukset,
Ahdistukset
Siellä pois on kokonaan.
Ahdas portti, kaita tie
Suureen juhlaan vihdoin vie.*

SK 1961 nro 497:1,3.

Markku Särelä.

19.4.2009. Virret VK 1938: 72.; 76:6–7; 79:1,4–6; 73;80.

Mitä tapahtui helluntaina?

Luterilainen n:o 5/1961, s. 51,52.

Apt. 2:4.

“Ja he tulivat kaikki Pyhällä Hengellä täytetyiksi ja alkoivat puhua muilla kielillä, sen mukaan mitä Henki heille puhuttavaksi antoi.”

Näin kirjoittaa Luukas niistä opetuslapsista, jotka olivat yhdessä koolla helluntaipäivänä Jerusalemissa.

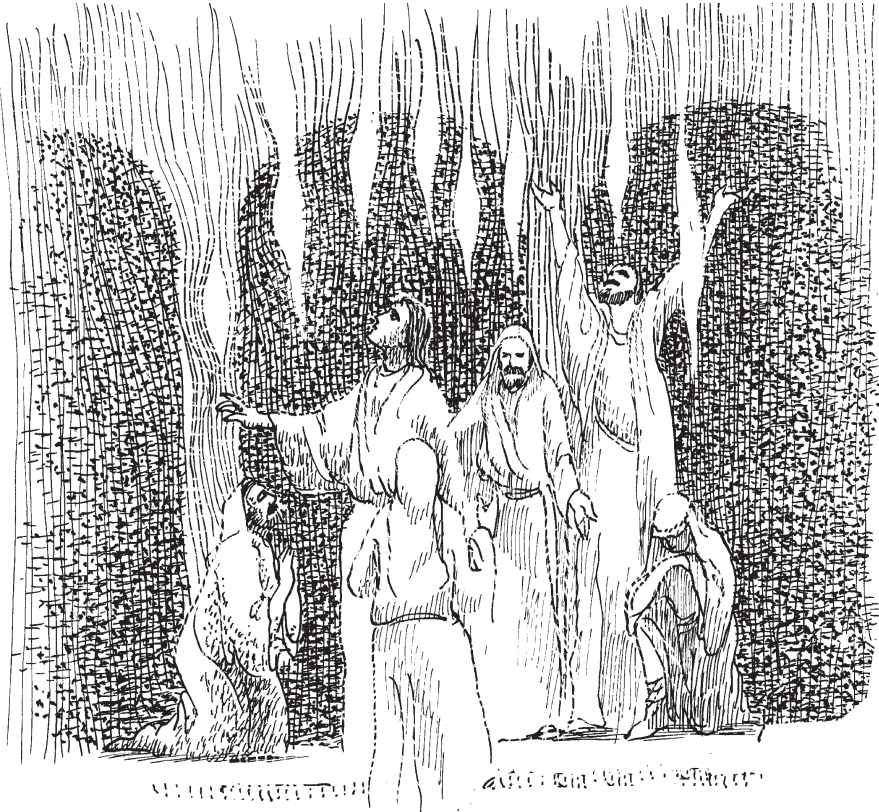
Paljon on olemassa erilaisia mielipiteitä siitä, mitä Jerusalemissa tapahtui sinä helluntaipäivänä. Hiljattain luin eräästä kirjasta kohdan, jossa puhutaan tästä tapauksesta. Siinä sanottiin mm., että Pyhä Henki silloin vuodatettiin opetuslasten sydämiin ja se oli heidän uudestisyntymisensä hetki. Kirjoittajan käsityksen mukaan opetuslapset eivät olleet saaneet Pyhää Henkeä, eivätkä olleet uudestisyntyneet ennen helluntaita. Hän sanoo tämän olevan mahdotonta, koska Pyhä Henki vuodatettiin vasta silloin. Hän myös vetoaa niihin Raamatun kohtiin, joissa Jeesus lupaa lähettää Pyhän Hengen vasta Hänen kirkastumisensa jälkeen, esimerkiksi seuraaviin kohtiin: Joh. 14:16 “Ja minä olen rukoileva Isää, ja hän antaa teille toisen Puolustajan olemaan teidän kanssanne iankaikkisesti”, ja Joh. 16:7 “Teille on hyväksi, että minä menen pois. Sillä, ellen minä mene pois, ei Puolustaja tule teidän tyköenne, mutta jos minä menen niin minä hänet teille lähetän.” Kirjoittaja tekee näiden Raa-

matun kohtien johdosta sellaisen johtopäätöksen, että Pyhä Henki ei ollut opetuslasten sydämissä ennen Jeesuksen maailmasta poismenoa.

On selvää, että hän ei käsittä seuravaa tosiasiaa. Raamatussa ei joka kohdassa, jossa puhutaan Pyhän Hengen tulemisesta, tarkoiteta uskon tulemistä eli uudestisyntymistä, vaan useissa kohdissa puhutaan Hengen antamisesta suuremmissa mitassa ja Hengen erikoisten lahjojen antamisesta niille, jotka ovat jo uskossa.

Siellä missä on tosi usko, on sen aina saanut aikaan Pyhä Henki. Apostoli Paavali kirjoittaa Korinttolaisille: “Sen tähden minä teen teille tiettäväksi, ettei kukaan... voi sanoa: Jeesus olkoon Herra, paitsi Pyhässä Hengessä.” 1 Kor. 12:3 Myös Vanhan Testamentin uskovaisilla oli Pyhä Henki. Psalmin kirjoittaja sanoo: “Jumala, luo minuun puhdas sydän ja anna minulle uusi, vahva henki. Älä heitä minua pois kasvojesi edestä, äläkä ota minulta pois Pyhää Henkeäsi.” Ps. 51:12,13.

Ja kaikilla tosi uskovaisilla Jeesuksen aikana oli Pyhä Henki jo ennen Hänen kirkastumistaan ja maailmasta poismenoaan. Käsittämätöntä on, miten joku voisi väittää, etteivät Jeesuksen opetuslapset olisi voineet olla Hengen saaneita ja uudestisyntyneitä ennen Jeesuksen kirkastumista, koska Pyhä Henki ei ollut vielä vuodatettu. Pietari

teki ihanan uskontunnustuksen kun hän sanoi Jeesukselle: “Sinä olet Kristus, elävän Jumalan Poika”. Ja tähän Jeesus vastasi: “Autuas olet sinä, Simon, Joonaan poika, sillä ei liha eikä veri ole sitä sinulle ilmoittanut, vaan minun Isäni, joka on taivaissa.” Matt. 16:16,17. Ajatelkaa myös Mariaa, Elisabetia, Simeonia, Marttaa ja niitä monia muita, jotka tunnustivat uskonsa Jeesukseen. Kaikilla heillä oli Pyhä Henki. Eivät he muuten olisi voineet uskoa, koska Raamattu sanoo: “Luonnollinen ihminen ei ota vastaan sitä, mikä Jumalan Hengen on.” 1 Kor. 2:14.

Lukiessamme Uutta Testamenttia huomaamme ensiksi, että Jeesus antoi kaikille opetuslapsillensa lupauksen, että Hänen kirkastumisensa jälkeen (Joh. 7:39) Henki annetaan heille suu-remmässä mitassa todistamaan Vapah-
tajasta (Joh. 15:26), johdattamalla heidät kaikkeen totuuteen, (Joh. 16:13); toiseksi, että Jeesus myös lupasi antaa opetuslapsillensa, heidän niitä tarvittaessaan, erikoisia Pyhän Hengen lahjoja, niin kuin tapahtui helluntaipäivänä, Apt. 1:5; 2:1-21,33, ja myöhemmin apostolien aikana, Apt. 10:44-47, ja vielä nytkin “jakaen kullekin erikseen,

niin kuin tahto”, 1 Kor. 12:4-11. Kyllä Pyhä Henki oli toiminut armonvälineiden kautta jo ennen Jeesuksen kirkastumista ja poismenoa, mutta Hengen lahjojen antaminen suuremmassa mitassa, ja Hengen erikoisten lahjojen antaminen tapahtui sen jälkeen kuin Jeesus oli kirkastettu. Saarnassaan, jonka hän piti helluntaipäivänä, Pietari sanoi: “Koska hän siis on Jumalan oikean käden voimalla korotettu ja on Isältä saanut Pyhän Hengen lupauksen, on hän vuodattanut sen, minkä te nyt näette ja kuulette.” Apt. 2:33. Näiden lahjojen tarkoituksena ei ollut tehdä ihmisistä kristityitä vaan tehdä heistä parempia kristityitä ja paremmin varustaa heidät olemaan Jeesuksen todellisia todistajia maailmassa. Jeesus sanoi: “Vaan, kun Pyhä Henki tulee teihin, niin te saatte voiman, ja te tulette olemaan minun todistajani sekä Jerusalemissa että koko Juudeassa ja Samariassa ja aina maan ääriin saakka.” Apt. 1:8.

Kuinka monta harhakäsitystä onkaan syntynyt sen johdosta, että ei ole käsitetty sitä, että Raamatussa ei aina tarkoiteta uskoon tulemista eli uudestisyntymistä kun Hengen tulemisesta ja lähettämisestä on kysymys. Tämän väärän käsityksen johdosta ovat jotkut kieltäneet kasteessa tapahtuvan uudestisyntymisen, ovat väittäneet, että kirjoitetulla Sanalla ei ole voimaa uudestisyntymättä, ja onpa vielä ollut sellaista mielipidettä, että voitaisiin olla uskossa ilman Pyhää Henkeä!

Antakaamme kirjoitusten selittää kirjoitukset. Totta on, että Pyhä Henki tuli opetuslapsiin helluntaina; totta on, että Jeesus lupasi lähettää Puolustajan

ja että Johannes kirjoittaa: “Sillä Henki ei ollut vielä tullut, koska Jeesus ei vielä ollut kirkastettu.” (Joh. 7:39)

Mutta yhtä totta on, että opetuslapset olivat jo ennen helluntaita uskossa. Sanotaanhan että he tulivat helluntaina “täytetyiksi” Pyhällä Hengellä (Apt. 2:4) Ja totta on myös, että Pyhä Henki oli jo ensimmäisen Vanhan liiton uskovaisen sydämessä ja että Hän on ollut jokaisen uskovaisen sydämessä kautta aikakausien, sillä ilman Pyhää Henkeä ei voi olla tosi uskoa. 1 Kor. 12.3.

Vielä tänäkin päivänä Pyhä Henki tekee työtänsä armonvälineiden, Sanan ja Sakramenttien kautta. Hän synnyttää uskon sydämeen, Hän valaisee lahjoiltaan, hän pyhittää ja hän varjelee oikeassa uskossa. Kaikkia niitä erikoisia lahjoja, jotka annettiin opetuslapsille helluntaina, hän ei ole luvannut antaa jokaiselle uskovaiselle. Mutta kaikille Uuden liiton uskovaisille kuuluvat nämä lupaukset: “Ja minä olen rukoi-leva Isää, ja hän antaa teille toisen Puolustajan olemaan teidän kanssanne iankaikkisesti.” Joh. 14:6 “Mutta kun Puolustaja tulee, jonka minä lähetän teille Isän tyköä, totuuden Henki, joka lähtee Isän tyköä, niin hän on todistava minusta.” Joh. 15:26 “Mutta kun hän tulee, totuuden Henki, johdattaa hän teidät kaikkeen totuuteen.” Joh. 16:13 Henki tulee ja pysyy luonamme runsaine lahjoineen Sanan ja Sakramenttien kautta. Käyttäkäämme siis ahkerasti Jumalan armovälineitä, että saamme omaksemme ne Hengen lahjat, jotka kirkastettu Vapahtajamme on luvannut meille antaa.

R. E.

Rukous Jeesuksen nimessä

Joh. 16:23-30: *“Ja sinä päivänä te ette minulta mitään kysy. Totisesti, totisesti minä sanon teille: jos te anotte jotakin Isältä, on hän sen teille antava minun nimessäni. Tähän asti te ette ole anoneet mitään minun nimessäni; anokaa, niin te saatte, että teidän ilonne olisi täydellinen. Tämän minä olen puhunut teille kuvauksilla; mutta tulee aika, jolloin minä en puhu teille enää kuvauksilla, vaan avonaisesti julistan teille sanomaa Isästä. Sinä päivänä te anotte minun nimessäni; enkä minä sano teille, että minä olen rukoileva Isää teidän edestänne; sillä Isä itse rakastaa teitä, sentähden että te olette minua rakastaneet ja uskoneet minun lähteneen Jumalan tyköä. Minä olen lähtenyt Isästä ja tullut maailmaan; jälleen minä jätän maailman ja menen Isän tykö.”* Hänen opetuslapsensa sanoivat: *“Katso, nyt sinä puhut avonaisesti etkä käytä mitään kuvausta. Nyt me tiedämme, että sinä tiedät kaikki, etkä tarvitse, että kukaan sinulta kysyy; sentähden me uskomme sinun Jumalan tyköä lähteneen.”* Jeesus vastasi heille: *“Nyt te uskotte. Katso, tulee hetki ja on jo tullut, jona teidät hajotetaan kukin tahollensa ja te jätätte minut yksin; en minä kuitenkaan yksin ole, sillä Isä on minun kanssani. Tämän minä olen teille puhunut, että teillä olisi minussa rauha. Maailmassa teillä on ahdistus; mutta olkaa turvallisella mielellä: minä olen voittanut maailman.”* (5. pääsiäisen jälkeisen sunnuntain eli rukoussunnuntain 1. vuosikerran evankeliumi)

Kalliit kristityt Vapahtajassa Jeesuksessa Kristuksessa! Oikeus rukoilla Jumalaa on yksi kaikkein kalleimmista lahjoista, jotka Jumala on armossaan meille antanut. Rukous on ilmausta siitä, että olemme uskon yhteydessä Jumalaan ja elämme syntien anteeksiantamuksesta. Se siis perustuu Vapahtajan armotyölle ja uskolle. Rukous on meille hyvin tarpeellinen asia. Se on apukeino taistelussa saatanaa, maailmaa ja omaa lihaamme vastaan. Rukouksen avulla voimme saada voimaa ahdingossamme. Sen kautta Jumala tahtoo auttaa meitä kaikessa aineellisessä ja hengellisessä hädässämme.

Kuinka on sitten rukouksen käsittäminen omana aikanamme? On sellaisia, jotka eivät pidä rukousta ollenkaan tarpeellisena. He eivät ensinkään usko, että taivaallinen Isä ketään voisi auttaa. Voi olla myös sellaista harhakäsitystä, ettei uskovan tarvitsisi rukoilla. Koska Jumala tietää kaiken jo edeltäkäs in, varmasti hän antaa meille tarpeemme vaikka emme rukoilisikaan. Mutta tällainen päätelmä on väärä. Jumala käskää meitä rukoilemaan. Kun kiitämme häntä ja pyydämme häneltä tarpeitamme, on se sen tunnustamista, että hän on oikea Isämme, jolta meidän tulee odottaa kaikkea hyvää. Tätä rukouksen piirrettä opettaa Katekismuksen selitys Isä meidän rukouksen neljänteen pyyntöön *“Anna meille tänä päivänä meidän jokapäiväinen leipämme.”* Luther sanoo: *“Jumala tosin antaa jokapäiväisen*

leivän kaikille ihmisille, jopa pahoillekin, ilman meidän rukoustamme. Mutta me anomme tässä rukouksessa, että hän opettaisi meitä tuntemaan sen hänen hyvydekseen ja kiittolisina nauttimaan jokapäiväistä leipäämme.” Näin siis meidän on erottauduttava pakanoista, jotka eivät tunne Jumalaa ja pitävät tätä maailmaa kaiken hyvän alkulähteenä. Näin meidän on myös tehtävä ero ylpeyteen nähden niin, ettemme luule elämämme olevan omassa varassamme. Jumala tahtoo, että me rukouksessa puhumme hänelle niin kuin rakkaat lapset rakkaalle isälleen. Tällä tavoin rukous vaikuttaa meidän hyväksemme, niin että seurustelemme Jumalan kanssa.

Tekstissämme Vapahtaja puhuu siitä, että meidän tulee rukoilla hänen nimessään. Tahdomme nyt tarkastella ensiksi, mihin rukous Jeesuksen nimessä perustuu ja toiseksi, kuinka sellainen rukous meidän elämässämme toteutuu.

1. Jeesuksen nimessä rukoilemisen perustus

Kun Vapahtaja tekstissämme puhuu rukoilemisesta hänen nimessään, hän antaa meille suuren lohdutuksen. Sellainen rukous tulee aina kuulluksi ja Jumala antaa meille sen, mikä on meidän parhaaksemme. Koska Jeesuksen nimeen rukoilemisella on näin suuri voima, on sen perustuksenkin oltava vakaa.

Jeesuksen nimeen rukoileminen perustuu ensiksi siihen, että siitä on Jumalan selvä käsky. Vapahtaja sanoi: “Anokaa, niin teille annetaan.” Psalmissa 50 Jumala käski: *“Avuksesi huuda minua hädän päivänä, niin minä tahdon auttaa sinua, ja sinun pitää kunnioittaman minua.”* Kun me rukoilemme, on meidän tarpeen muistaa sitä, että rukous perustuu Jumalan käskyyn. Kuinka muuten me, jotka olemme tomu ja tuhka, voisimme lähestyä häntä? Se on mahdollista ainoastaan sen tähden, että hän sallii ja käskee meidän tehdä niin.

Rukouksen perustukseen kuuluvat myös Jumalan lukuisat lupaukset rukouksen kuulemisesta. Vaikka ne eivät tarkasti ottaen ole käskyjä rukoilla, kehottavat ne kuitenkin rukoukseen, koska ne puhuvat rukouksen hyödyistä. Tällaisia lupauksia ovat muun muassa: Etsikää, niin te löydätte, kolkuttakaa, niin teille avataan. Nämä sanansa Vapahtaja on sanonut uskovilleen, jotta he etsisivät Jumalan apua ja hänen varjelustaan. Kyseessä ei ole se, että meidän rukouksemme hankkisivat Jumalan armon ja avaisivat tien taivaaseen. Se on yksin Kristuksen armotyössä tapahtunut asia. Rukoukseen kuuluvat löytämiseen liittyvät lupaukset teroittavat sitä, että Jumala tahtoo rukouksen kautta varjella ja siunata meitä elämässämme. Rukouksen kuulemiseen liittyy myös Jumalan lupaus: *“Ennenkuin he huutavat, minä vastaan, heidän vielä puhuessaan minä kuulen.”* (Jes. 65:24) Jumalalla on tiedossaan kaikki meidän hätämme. Siksi hän tietää tarpeemme ja auttaa niissä siten, jo ennen kuin häneltä apua pyydämme. Tätä ei pidä ymmärtää niin, että ru-

kous olisi turha, vaan paremminkin niin, että vaikka emme kaikkia asioitamme tulisi sanoneeksikaan, Jumala kuulee ja auttaa meitä.

Rukouksen perustusta tarkatessamme on vielä tarpeen täsmentää, mikä on se peruste, jonka tähden Jumala on antanut meille näin suuret oikeudet ja lupaukset. Onhan totta ja syntiemme tähden perusteltua, että välistä tunnemme itsemme sellaisiksi, joilla kaikkein vähiten voisi olla oikeutta esittää pyyntöjä pyhälle Jumalalle. Tiedämme myös, että jumalattoman rukous on Jumalalle kauhistus. Jumala ei kuule syntisiä. Emmekö ole juuri sellaisia, kun meitä tekojemme mukaan ja lain tuomion perusteella tarkataan? Kyllä olemme. Kuinka hän sitten voisi kuulla meitä? Meidän on tarkattava Kristusta, hänen armolupaustaan ja sitä, että hän on tehnyt meidät pyhiksi ja kelvollisiksi Jumalan edessä. Vapahtaja sanoo uskosta ja sen merkityksestä tekstissämme: *“Isä itse rakastaa teitä, sentähden että te olette minua rakastaneet ja uskoneet minun lähteneen Jumalan tyköä.”* Jumalan lapseuden perustus ja siis myös rukouksen perustus on siinä, että tunnemme Kristuksen Vapahtajanamme ja niin ollen Jumalan armollisena Isänäimme. Rukouksemme ovat Jumalalle mieluisia yksin Kristuksen tähden. Tällä on mitä suurin käytännöllinen merkitys meidän rukoustemme kannalta. Kun tunnemme syntimme ja oman päättelymme mukaan emme uskaltaisi Jumalalle puhua, on meidän riipputtava evankeliumin sanassa kiinni. Sen nojalla meillä on syntien anteeksiantamus. Kun uskomme Kristukseen, eivät syntimme estä meitä pääsemästä perille taivaan kotiin. Eivät ne varmasti myöskään estä meitä rukoilemasta.

On tarpeen huomata, että rukous perustuu uskolle Vapahtajaan. Ihminen luonnostaan voisi kääntää asian toisin päin. On todella olemassa sellaista julistusta, jonka mukaan ihminen voisi rukouksillaan tulla Jumalalle kelvolliseksi. Jos nyt rukoilet näin tai näin, silloin voisit päästä autuuden tielle ja taivaaseen. Missä tällaisessa opetuksessa on evankeliumi? Ei missään, vaan siinä armon saaminen laitetaan ihmisen teon eli rukouksen taakse. Jotta evankeliumin lupaus voi pysyä vapaana, ei siihen saa sekoittaa mitään ehtoa. Ei edes Isä meidän -rukouksen lukemista hartaalla mielellä saa laittaa Jumalan lapseuden ehdoksi. Jos niin olisi, kuka voisi sanoa rukoilleensa riittävän hartaasti? Kuka voisi koskaan olla syntien anteeksiantamuksesta ja autuudesta varma, jos se perustuisi meidän sydämemme hartauteen tai rukouksen palavuuteen? Autuuden perustus muuttuisi ja koko asia häviäisi. On siis pidettävä kiinni oikeasta järjestyksestä eli siitä, että armon lupaus Kristuksen tähden on vapaa ja ehdoton sydämen lohduttava ilosanoma. Rukous perustuu tälle lupaukselle.

Kun käsitämme evankeliumin ja armon opin rukousten perusteena, voimme ymmärtää myös, miksi meidän itsessämme syntisten rukous on Jumalalle mieluista. Uskon myötä Pyhä Henki tulee sydämeen asumaan. Hän auttaa meidän heikkouttamme, kuten Raamattu sanoo: *“Henki auttaa meidän heikkouttamme. Sillä me emme tiedä, mitä meidän pitää rukoileman, niinkuin rukoilla tulisi, mutta Henki itse rukoilee meidän puolestamme sanomattomilla huokauksilla.”* (Room. 8:26) Näin siis Jumala itse vaikuttaa, että rukouksemme ovat hänelle otolliset.

Koska rukouksen perustuksena ovat Jumalan käsky ja lupaukset sekä ennen muuta hänen armonsä Kristuksessa, ei meidän tarvitse arastella rukoillessamme häntä. Kristuksen tähden hän ei katso syntejämme. Niinpä hän ei myöskään meidän syntiemme tähden hylkää rukouksiamme, vaan päinvastoin mielellään kuulee ne.

2. Millaista on rukous Jeesuksen nimeen ja kuinka Jumala siihen vastaa?

Millaista sitten käytännössä on se, että rukoilemme Jeesuksen nimeen ja kuinka Jumala vastaa sellaisiin rukouksiin? Jumala vastaa sillä tavalla ja sinä aikana, mikä on hänen nimensä kunniaksi ja meille parhaaksi. Tiedämme lukuisia tapauksia, jolloin Jumala on auttanut heti ja juuri siten, kun hänen lapsensa ovat pyytäneet. Rukousten kautta Jumala sulki leijonien suut, kun Daniel oli leijonien luolassa. Rukousten kautta Jumala vaikutti niin, että tuli ei vahingoittanut Danielin ystäviä Sadrakia, Meesaki ja Abednegoa. Uskon rukoukseen vastauksena sai katuva ryöväri kuulla, että hänellä on iankaikkinen autuus paratiisissa ja hän pääsee sinne pian kuoleman kautta. Seurakunnan rukouksiin vastauksena Jumala vapautti Pietarin vankilasta. Tällaisia tapauksia Raamatussa on monia. Ehkä si-

nunkin elämässäsi on asioita ja tilanteita, joissa Jumala on vastannut rukouksiisi pian ja sillä tavoin kuin olet pyytänyt.

Välistä Jumala ei vastaa rukouksiin silloin ja siten kuin pyydämme. Kun Jeesuksen äiti Maria pyysi Jeesusta auttamaan Kaanaan häissä, Vapahtaja sanoi ensiksi: *“Minun aikani ei ole vielä tullut.”* Valitusvirsiässä profeetta Jeremia sanoo: *“Olet peittänyt itsesi pilvellä, niin ettei rukous pääse lävitse.”* (Val. 3:44) Profeetta näki kansansa rangaistuksen niin syvänä, ettei Jumala näyttänyt kuulevan rukouksia. Tämä saattaa koskettaa myös meitä. Voi olla niin, että olemme rukoilleet Jumalaa uskossa Vapahtajaan, mutta hän ei ole antanut näkyvää apua. Olisiko tehtävä se johtopäätös, että Jumala olisi lakannut kuulemasta?

Ei niin. Oikeaan ohjaavat lukuisat Raamatussa esitetyt asiat. Ei profeetta Jeremia eikä yksikään Jumalaan turvaava israelilainen ollut vailla Jumalan siunausta, kun kansan ahdinko oli pahimmillaan. Mooses halusi varmasti päästä perille luvattuun maahan, mutta sai nähdä sen vain kaukaa. Daavid paastosi ja rukoili, ettei Jumala olisi antanut hänen poikansa kuolla, mutta tämä kuoli. Apostoli Paavali rukoili kolme kertaa, että saatanan enkeli erkaantuisi hänestä, mutta Jumala ei antanut niin tapahtua. Olivatko nämä miehet Jumalan hylkäämiä ja jättikö Jumala kuulematta heidän rukouksensa? Ei varmasti ollut niin. He tulivat kaikki otetuiksi iankaikkiseen autuuteen. Jumala myös siunasi heidän ajallista elämäänsä monin tavoin.

Mistä sitten johtuu, että vaikka Jumala kuulee rukouksemme, hän ei aina vastaa sillä tavoin kuin me pyydämme? Apostoli Paavali vastaa tähän: *“Me emme tiedä, mitä meidän pitää rukoileman, niinkuin rukoilla tulisi.”* Elämme vielä maailmassa ja tietomme on vajavaista. Siksi me emme kaikissa asioissa erehtymättä näe, mikä on Jumalan kunnian mukaista ja meille parhaaksi. Jumala kyllä kuulee meitä, mutta hän antaa välistä meidän olla ajallisen ahdingon alla niin, että se koituu hengelliseksi parhaaksemme. Hänen voimansa usein näkyy kirkkaimmin ajallisessa heikkoudessa ja ulkonaisen ahdingon alla. Onhan yleinen tosiasia, että monen ahdingon kautta meidän pitää käymän sisälle Jumalan valtakuntaan.

Jeesuksen nimeen rukoileminen on sitä, että uskossa häneen kiitollisina esitämme pyyntömmä Jumalalle. Tällaiset rukoukset ovat hänelle mieluisia ja hän myös kuulee ne ja vastaa niihin. Jos saamme sellaisia vastauksia, joita olemme pyytäneet, saamme olla kiitolliset Jumalan ajallisesta avusta. Jos hän antaa meille ajallista ahdinkoa, ei sen tarkoitus ole meitä masentaa eikä saada lopettamaan rukouksia. Päinvastoin, ajallinen hätä innostakoon yhä ahkerampaan rukoukseen.

Lupaus rukouksen kuulemisesta on luonteeltaan yleinen, kaikille uskoville kaikkia aikoja vartan annettu. Kun olemme uskossa Kristukseen, Pyhä Henki rukoilee meidän puolestamme jatkuvasti. On myös oikein, että itse rukoilemme seurakunnan kokoontumisissa, perheväen kanssa ja yksityisesti. On myös oikein, että rukoilemme riippumatta siitä, olemmeko iloisia vai surullisia. Jumala lupaa meille armonsa Kristuksen tähden kaikissa tilanteissa, niinpä hän myös haluaa, että jatkuvasti rukoilemme hänen apuaan.

Vesä

Luterilainen - Lastenosasto

KESÄ 2009

*“Oi Jeesus siunaa äitiä,
suo hälle rauhan päiviä.
Pois pyyhi murheen kyyneleet,
oi niinhän rakas Jeesus teet.*

*Kun äiti meitä palvelee
ja puolestamme rukoilee,
sä kuule äidin huokaus
ja huoliin anna lohdutus.*

*Nyt kädet yhteen liitämme
ja äidistämme kiitämme.
Suo Jeesus hälle armostas
sydämen ilo autuas.”*

VK 641

Pyhän Hengen siunaus

Pastorin kirje

Kevään taittuessa kesäksi on helluntai. Tätä juhlaa vietetään Pyhän Hengen vuodattamisen muistoksi. Jeesus lähetti lupauksensa mukaan Pyhän Hengen uskoville. Tämä tapahtui 50. päivänä pääsiäisestä. Niinpä helluntaita vietetään seitsemän viikkoa pääsiäisen jälkeen. Tänä vuonna helluntai on toukokuun 31. päivänä.

Mikä on Pyhän Hengen tehtävä? Hän kirkastaa evankeliumia Jeesuksesta. Pyhä Henki vakuuttaa jokaiselle, että Jeesus on kantanut kaikki synnit ja avannut tien autuuteen. Näin hän synnyttää ja vahvistaa uskoa.

Tämä Pyhän Hengen työ on meille välttämätön asia. Katekismuksessa sanotaan: ”Minä uskon, etten minä oman järkeni voimasta voi Herraani Jeesukseen Kristukseen uskoa eli hänen tykönsä tulla.” Meidän järkemme on luonnostaan erkaantunut Jumalasta. Usko Jeesukseen on suuri lahja.

Pyhä Henki on antanut uskon. Katekismuksen opetus jatkuu: ”Pyhä Henki on kutsunut minut evankeliumilla, valaissut minua lahjoillaan, pyhittänyt ja varjellut minut oikeassa uskossa.”

Pyhä Henki tekee työtään armonvälineiden kautta. Aivan pienenä lapsena olet tullut kastetuksi. Kasteessa olet Raamatun opetuksen mukaan saanut syntisi anteeksi ja tullut herätetyksi uskon kautta. Kasteesta Raamattu sanoo myös: ”Hän (Jumala) pelasti meidät laupeutensa mukaan uudestisyntymisen peson ja Pyhän Hengen uudistuksen kautta.” (Tiit. 3:5)

Pyhä Henki vaikuttaa myös Jumalan sanassa. Koko Raamattu on syntynyt Pyhän Hengen vaikutuksesta. Raamatun tärkein opetus on se, että se kertoo syntien anteeksiantamuksesta Jeesuksen armotyön tähden. Apostoli Johannes sanoi evankeliuminsa tarkoitukselta: ”Nämä ovat kirjoitetut, että te uskoisitte, että Jeesus on Kristus, Jumalan Poika, ja että teillä uskon kautta olisi elämä hänen nimessään.” (Joh. 20:31)

Näin Pyhä Henki opettaa sinua turvaamaan Jeesukseen ja iloitsemaan siitä, että olet tullut kastetuksi. Evankeliumin sanan kautta Pyhä Henki jatkuvasti vahvistaa uskoasi. Turvaa siis Jeesukseen ja paina sydämeesi Raamatun opetus hänen armotyöstään ja siitä, että se koskee juuri sinuakin.

Kimmo Närhi

RAKAS JUMALA

*Rakas Isä, siunaat
pientä lastakin.
Turvakseni tuot
hyvän enkelin.*

*Rakas Jeesus, anna
synnit anteeksi.
Mustan sydämen
peset puhtaaksi.*

*Rakas Pyhä Henki,
näytä uskon tie.
Ohjaa askeleet,
taivaan kotiin vie.*

Outi

Äitienpäivänä

Huomasitko Vesan kansikuvan aiheen?

Toukokuun toisena sunnuntai-
na on tapana viettää äitienpäivää.
Syksyllä on isänpäivä. Mutta nyt
erityisesti muistamme kiittää niis-
tä kaikista lahjoista, joita olem-
me äidin kautta saaneet. En tarkoi-
ta sellaisia lahjoja, jotka annetaan
paperiin käärittynä vaan toisen-
laisia.

Osaisitko sinä sanoa jonkin
lahjan, jonka Taivaan Isä on si-
nulle antanut, kun on antanut äi-
din? Autan sinua vähän, vastaapa
seuraaviin kysymyksiin!

* Kuka herättää sinut aamulla,
että ehdit ajoissa kouluun tai päi-
väkotiin?

* Kuka tarjoaa sinulle aamupa-
laa?

* Kuka huolehtii, että sinulla on
puhtaat vaatteet?

* Kuka lukee kanssasi iltarukouk-
sen?

* Kuka hoitaa sinua, kun olet sai-
ras?

* Kuka ostaa tai ompelee sinulle
vaatteita?

* Kuka puhuu sinulle Jeesuk-
sesta?

* Kuka lohduttaa sinua, kun si-
nua itkettää?

Varmaan moniin kohtiin vas-
tasit äiti tai isä. Taivaallinen Isä
on antanut sinulle vanhemmat, jot-
ka pitävät sinusta huolta. Se on
suuri ilon aihe. Kiitä siitä Juma-
laa ja muista, että Jumala tahtoo,
että sinä kunnioitat ja rakastat
vanhempiasi.

Tuula

Öljymäellä

Viimeksi tapasimme Vesassa pääsiäisen aikaan. Pääsiäisen suuri ilosanoma on: Jeesus elää! Saamme turvata rakkaaseen Vapahtajaamme, joka sovitti meidän ja kaikkien ihmisten synnit ristinpuulla. "Jeesuksen Kristuksen Jumalan Pojan veri puhdistaa meidät kaikesta synnistä." Näin tapahtuu, jos me valkeudessa elämme, sanoo Raamattu. Se merkitsee, että elämme Jeesuksen kanssa hänelle joka päivä syntimme tunnustaen ja uskoen ne anteeksi. Sillä se, joka uskoo Jeesukseen, saa synnit anteeksi hänen nimensä kautta. – Jeesusta me kiitämme, häneltä pyydämme apua ja hänestä iloitsemme. Kuuntelemme tarkasti Jumalan sanaa ja luemme sitä itsekin. Olemme jo pieninä pyhässä kasteessa otetut Jumalan lapsiksi. "Ken on lapsi Herran armaan, turvatumpi hän on varmaan, kuin on tähti taivahalla, lintu emon siiven alla."

Öljymäki on lähellä Jerusalemia oleva vuori. Siinä on kolme kukkulaa. Keskimmäinen, varsinainen Öljymäki sijaitsee vastapäätä paikkaa, jossa aikanaan sijaitsi Jerusalemin temppeli. Vanhassa Testamentissa mainitaan Öljymäki 2 Sam. 15:30 ja Sakaria 14:4. Herra Jeesus oli usein Öljymäellä. Näin kerrotaan: Ja Jeesus opetti päivät pyhäkössä, mutta öiksi hän lähti pois ja vietti ne vuorella, jota kutsutaan Öljymäeksi. Ja kaikki kansa tuli varhain aamuisin hänen tykönsä pyhäkköön kuulemaan häntä. (Luuk.21:37,38)

Vapahtaja oli viettänyt viimeisen illan yhdessä opetuslastensa kanssa ennen kärsimistään ja ristinkuolemaansa. Raamattu kertoo: "Veisattuaan kiitosvirren he lähtivät Öljymäelle." Myöskin Getsemane on puutarha Öljymäen rinteellä. Getsemanessa Jeesus otettiin kiinni. Jeesuksen ylösnousemisen jälkeen hän ilmestyi opetuslapsilleen ja

ystävilleen neljäkymmenen päivän aikana puhuen Jumalan valtakunnasta. (Apt.1:3)

Sitten koitti päivä, jolloin Vapahtaja ohjasi opetuslapsensa jälleen Öljymäelle. Hän kertoi apostoleilleen, mitä tämän jälkeen oli tapahtuva. Sitten Raamattu kuvaa ihmeellistä tapahtumaa näin: "Hänet kohotettiin ylös heidän nähtensä, ja pilvi vei hänet pois heidän näkyvistään."

Ja kun he katselivat taivaalle hänen mennessään, niin katso, heidän tykönsä seisoivat kaksi miestä valkeissa vaatteissa; ja nämä sanoivat: 'Galilean miehet, mitä te seisotte ja katsotte taivaalle? Tämä Jeesus, joka otettiin teiltä ylös taivaaseen, on tuleva samalla tavalla, kuin te näitte hänen taivaaseen menevän.' "Hän tulee pilvissä ja kaikki saavat nähdä hänet", sanotaan myös toisaalla Raamatussa. (Joh.11m.1:7)

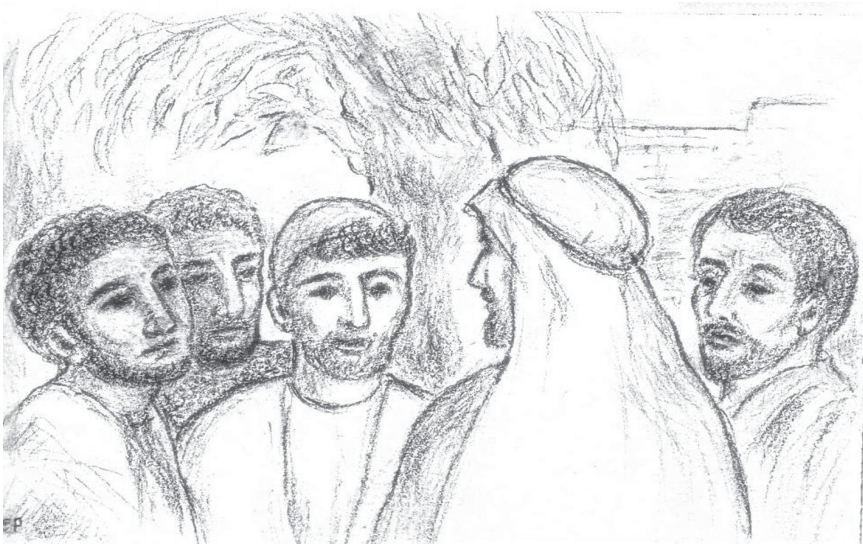
Mutta nyt siirrymme aikaan, jolloin Herra Jeesus oli vielä Israelissa. Opetuslapset eli siis apostolit saivat olla rakkaan Mestarinsa seurassa. Muutkin Jeesuksen ystävät seurasivat häntä, kuten naiset, jotka palvelivat Vapahtajaa.

Erään temppelissä käynnin jälkeen tapahtui näin. Hänen opetuslapsensa tulivat hänen tykönsä näyttämään hänelle pyhäkön rakennuksia. Niin Jeesus sanoi heille: "Ettekö näe näitä kaikkia? Totisesti minä sanon teille: tähän ei ole jäävä kiveä kiven päälle, maahan jaotamatta." Herra puhui tulevista tapahtumista. Hän tietää kaikki, onhan hän Jumala. Kerran hän itki Jerusalemia ja sen tulevaa kohtaloa. Hän valitti: "Jerusalem, Jerusalem, sinä, joka tapat profeetat ja kivität ne, jotka ovat sinun tykösi lähetetyt, kuinka usein minä olenkaan tahtonut koota sinun lapsesi, niin kuin kana kokoaa poikansa siipiensä alle! Mutta te ette ole tahtoneet.

Katso, 'teidän huoneenne on jäävä hyljättyksi.'" (Matt.23:37,38) Suurin osa juutalaisista oli epäuskossa hyljännyt Vapahtajansa ja Messiaansa Kristuksen. Kun Herra puhui temppelin tuhoutumisesta, muutamat opetuslapsista tahtoivat silloin kysyä Jeesukselta tarkemmin asiasta.

Kun Jeesus taas tapansa mukaan oli Öljymäellä, menivät Pietari, Jaakob, Andreas ja Johannes hänen luoksensa. He olivat vastapäätä Jerusalemin temppeliä. Opetuslapset sanoivat: "Sano meille, milloin se tapahtuu, ja mikä tulemuksesi ja maailman lopun merkki?" He olivat varmaan surullisia.

Silloin Jeesus vastasi heille: "Katsokaa, ettei kukaan teitä eksytä. Sillä monta tulee minun nimessäni ja sanoo: 'Minä olen Kristus', niin he eksyttävät monta. Ja te saatte kuulla sotien melskeitä ja sanomia sodista. Katsokaa, ettette peljästy. Sillä näin täytyy tapahtua, mutta tämä ei ole vielä loppu.

Jeesus opettaa maailmanlopusta

Sillä kansa nousee kansaa vastaan ja valtakunta valtakuntaa vastaan ja nä-länhätää ja maanjäristyksiä tulee monin paikoin.”

Herra alkoi siis puhua opetuslapsilleen lopunajan merkeistä, joita on paljon. Näistä lopunajan tapahtumista kertovat evan-geliumit. (Matt.24, Mark.13 ja Luuk.21)

Herra Jeesus lohduttaa omiansa: “Mutta kun nämä alkavat tapahtua, niin rohkaiskaa itsenne ja nostakaa päänne, sillä teidän vapautuksenne on lähellä.”

Paljon vääriä ennustuksia on ole-massa lopun tapahtumista harhaop-pisten ihmisten keskuudessa. Kukaan ei tiedä ajankohtaa, milloin Vapahtaja tulee tuomitsemaan ihmiskuntaa. Jee-sus sanoi: “Taivas ja maa katoavat, mutta minun sanani eivät koskaan katoa.”(Matt.24:35) ja myös näin: “Mutta siitä päivästä tai hetkestä ei tie-dä kukaan, eivät enkelit taivaassa, eikä myöskään Poika, vaan ainoastaan Isä.” (Mark.13:32)

Sitten hän varoittaa uskoviaan ke-hottaen valvomaan ja rukoilemaan, ettemme luopuisi Vapahta-jasta. Kaikki ihmiset tu-levat kerran näkemään, kun Herra Jeesus tulee pilvissä suurella voi-malla ja kirkkaudella. Kaikki uskovat saavat silloin uuden, kirkaste-tun ruumiin, kuten Jee-suksellakin oli ylösnou-semisensä jälkeen. Ei ole enää mitään syntiä, ei mitään sairautta, ei

mitään surua. Kaikki kyyneleet pyyhi-tään pois. Alkaa iankaikkinen ilo tai-vaassa Herran omilla, Jeesuksen ystä-villä. Eipä ihme, että Luther, uskon-puhdistajamme, on sanonut: “Rakas viimeinen päivä.”

Mutta entä jos joku kysyy, mitä sil-loin tuomiopäivänä tapahtuu? Kuolleet tuomitaan tekojensa mukaan, sanotaan Raamatussa. Epäuskoiset ihmiset tuo-mitaan pahojen tekojensa mukaan, koska he ovat hyljänneet Vapahtajansa. Mutta uskovat, sekä aikuiset että lap-set, ovat ottaneet Jeesuksen vastaan ja saaneet syntinsä anteeksi. Ne on Jee-sus pyhällä verellään pyyhkinyt pois. Niitä ei enää ole.

EP

Ihmisiä kaupungin torilla

Missä on sinun onnesi?

Monet ihmiset odottavat lottovoittoa ja uskovat, että jos vain saavat paljon rahaa, heistä tulee onnellisia. Saamme kuitenkin usein kuulla, etteivät rikkaat useinkaan ole onnellisia.

Toiset haluavat tulla kuuluisiksi ja saada ihmisten ihailua osakseen. Kuitenkin luemme lehdistä, miten moni kuuluisa filmitähti tai laulaja on sisimmässään yksinäinen ja onneton.

Taivaallinen Isämme on kuitenkin antanut meille katoamattomat aarteet. Ne antavat meille pysyvän onnen ja rauhan sydämeen. Sitä rauhaa eivät voi järkyttää vastoinkäymisetkään. Opettele ulkoa nämä raamatunlauseet!

"Mutta minun onneni on olla Jumalaa lähellä, minä panen turvani Herraan, Herraan, kertoakseni kaikkia sinun tekojasi."

"Katso, onneksi muuttui minulle katkera murhe: sinä rakastit minun sieluani, nostit sen kadotuksen kuopasta, sillä sinä heitit kaikki minun syntini selkääsi taa."

"Joka painaa mieleensä sanan, se löytää onnen; ja autuas se, joka Herraan turvaa!"

LASTEN RAAMATTULEIRI

pidetään SIITAMAJALLA Orivedellä
ti -su 9. - 14.6.2009

Leiri on tarkoitettu kouluikäisille mutta sitä nuoremmatkin ovat tervetulleita oman huoltajan kanssa.

Leirillä opimme raamatunkertomuksia. Ohjaajien tunneilla aiheena on ”Jumalan sanan siemeniä”. Pastorit opettavat meitä pastorintunneilla ja hartauksissa. Leirillä opettelemme myös lauluja ja virsiä. Leirillä puuhataan myös muuta kivaa: uidaan ja saunotaan, sadepäivinä askarrellaankin. On luontopolku ja leikkimieliset

urheilukilpailut. Illalla istutaan nuotiolla ja paistetaan tikkupullia ja makkaroita.

Ota ystäväsiikin mukaan!

Ilmoittaudu hyvissä ajoin sähköpostilla Tuula Matikaiselle alla olevaan osoitteeseen tai lähetä kortti osoitteeseen Tuula Matikainen, p. 0400-934515, Vaniljakuja 1 b B 22, 00990 HELSINKI.

Tarkemman leiriohjelman näet nettisivuilta: www.luterilainen.com.

Kuvissa viime kesän leiriläisiä monenlaisissa puuhissa.

Rakastatko lähimmäistä Jumalan tahdon mukaisesti?

Jatkoa edellisestä numerosta

Lähimmäisenrakkaudesta erityisissä tapauksissa

Olemme tässä edellä tarkastaneet Jumalan sanan yleisiä opetuksia lähimmäisenrakkaudesta. Nyt kiinnitämme edelleen huomiomme siihen, mitä sama Jumalan sana opettaa meille lähimmäisenrakkauden osottamisesta erityisissä tapauksissa.

Jumalan armolasten, siis *kaikkien uskovaisten* tulee olla rakkaudemme kohteena. Ja kuinka voisi toisin olla. Sellainen uskovien keskinäinen rakkauden harjoittaminen onkin Jeesuksen opetuslasten tuntomerkki. "Jokainen joka uskoo, että Jeesus on Kristus, hän on Jumalasta syntynyt; ja jokainen joka rakastaa häntä, joka on synnytänyt, rakastaa myös sitä, joka hänestä on syntynyt.", 1 Joh. 5:1.

Erikoisesti tulee rakkautta osottaa myös niille, *jotka evankeliumin tähden näkevät vaivaa seurakunnan palveluksessa*: "pyydämme teitä pitämään heitä erinomaisen rakkaina heidän työnsä tähden." 1 Tess. 5:12-13. Seurakunnan sananpalvelijan toimi ei ole helpoimpia, ja jos hän ei saa kokea rakkaudellista tukea niiltä, joita hän palvelee, koituu siitä vahinkoa koko seurakunnalle. Tässä käsketään osottamaan rakkautta sananpalvelijoille "heidän työnsä tähden", mutta myös yleensä lähimmäisinä ja veljinä ovat he

Luterilainen 1/1932

samoin kuin muut Herran omat, rakkaina pidettävät.

Aviopuolisoiden tulee samoin harrastaa keskinäisen rakkauden säilyttämistä. Se ei ole niinkään yksinkertainen asia, kuin miksi sen joku kokema-ton ehkä luulisi. Mutta siitäkin Jumalan sana velvoittavasti opettaa: "vaimot olkaa miehille alamaiset niin kuin Herralle; miehet rakastakaa vaimojanne." Ef. 5:22 ja 25.

Apostoli Paavali antaa meille edelleen sydämellisen opetuksen rakastamaan myös *oman maamme ja kansamme jäseniä*, kun hän kirjoittaa: "minä soisin itse olevani kirottu pois Kristuksesta veljieni hyväksi, jotka ovat heimolaisiani luonnollisen syn-typeränsä puolesta." Room. 9:3.

Mutta ei vain omille, vaan *vieraillekin* tahtoo Jumalamme meitä rakkautta osottamaan; "nninkuin omai-nen olkoon teille vieras, joka muukalaisena oleskelee teidän keskellänne. Ja sinun pitää rakastaa häntä niin kuin itseäsi." 3 Ms. 19:34.

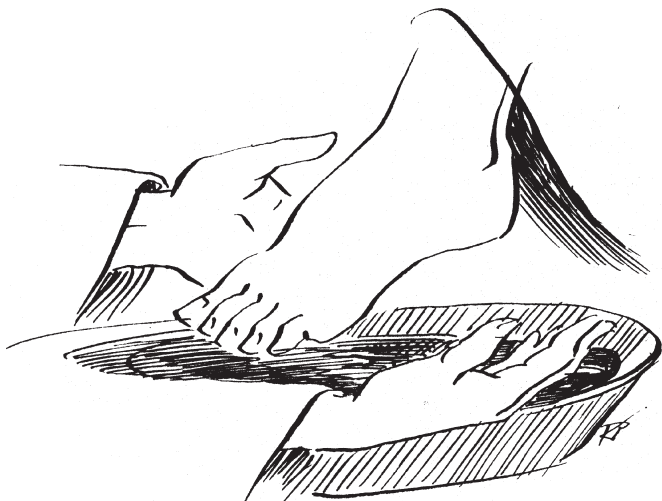
Kyllä tämän luettelon kohdalla vanha ihmisemme jo monta kertaa alkaa tuskitella ja haluaa äänensä kuuluville, että tämä on "liian kovaa puhetta", mutta pitäköön Jumala meitä vain

lujasti sanaansa juurtuneina ja sen aseilla varustettuina vanhan ihmisemme kurissapitämiseksi, sillä kovin kohta rakkauden käskystä on vielä mainitsematta.

Se on *käskey rakastamaan vihollisiaan*. Siitä vaikeasti opittavasta asiasta antaa Jumalan sana meille monta ohjetta: “Jos kohtaat vihämieheni härän tai aasin eksesissä, niin johdata se hänelle takaisin jälleen; jos näet vihämieheni aasin kuorman alle vaipuneena, niin älä suinkaan häntä jätä, vaan auta miestä riisumaan kuormaa.” 2 Ms. 23:4-5. Tuollainen apu on annettava hyvällä katsannolla ja mielellä sekä vilpittömästi, sillä Herra Jumala näkee kaikkien sydämet eikä häntä voi kukaan pettää. Samasta asiasta sanoo Herramme Kristus: “Mutta minä sanon teille: rakastakaat vihollisianne, siunatkaa niitä, jotka teitä sadattelevat, tehkää hyvää niille, jotka teitä vihaavat, ja rukoilkaa niiden edestä, jotka teitä parjaavat ja vainoovat, että olisitte taivaallisen isänne lapsia.” Mt. 5:44. Apostoli Paavali antaa vielä yksityiskohtaisia ohjeita samassa asiassa: “jos vihollisellasi on nälkä, ruoki häntä, jos hänellä on jano, juota häntä, sillä näin tehden sinä kokoat tulisia hiiliä hänen pänsä päälle.” Rom. 12:20. – Tämä sisältää nyt siis sitä, että Jumalan tahdon mukaan *ei* kenelläkään kristityllä (joka siis uskoo syntinsä anteeksi Kristuksen tähden) *saa olla* ketään vihamiestä (= vihansa kohdetta); ei ketään, jolle hän ei tahtoisi rakkautta osoittaa; ei ketään, josta hän *sallisi* itsellään olevan kylmät ja välinpitämättömät ajatukset; ei ketään, jota hän kylmästi karttaisi; vaan tulee hänen kohdistaa sydämellisin palveluksensa

ja kirkkain rakkauden-hehkunsa sinne, missä kanssaihminen sydämessä paksuin jääkuori on! Luther opettaa tätä samaa asiaa meille seuraavasti: “Puhdas sydän (= uskova) sitävastoin on sen luontoinen, että se palvelee ja suo kaikkea hyvää jokaiselle, sentähden, ettei Jumala erota ketään, vaan tahtoo, että minun tulee rakastaa lähimmäistäni, olkoonpa hän ystävä tai vihollinen, hurskas tai paha ihminen. Sillä jos hän onkin paha ja minua vahingoittaa, niin on hänellä kuitenkin se nimi, että hän on lähimmäiseni. Tosin on hurskas enemmän rakastettava ja sellaiseen ihmiseen pitäydytään tietysti mieluumin, ja päinvastoin vältetään ja kamotaan paha ihmistä. *Mutta tämä on kuitenkin vielä lihaa ja verta eikä oikeaa rakkautta*. Sillä kristitty ei saa johtaa rakkauttansa ihmisestä, kuten maailma, vaan tulee hänen sanoa näin: en rakasta sinua sentähden, että olet hurskas taikka paha, rakkauteni perustuu *sanaan*, joka minua opettaa rakastamaan lähimmäistäni niin kuin itseäni.” (Manna 20.1.) –

Nyt tuntee kuitenkin jokainen sydämessään, vieläpä useinkin, vihaa, katkeruutta ja tylyyttä eikä asia jää vain tunteiksi, vaan ne tunteet purkautuvat sanoiksi ja teoiksi, joilla saadaan paljon paha aikaan. Mikä silloin neuvoksi tulee? Oi, silloin tulee meidän tunnustaa syntimme Jumalalle, eikä sitä puolustaa tai kieltää, ja omistaa Kristuksessa armo ja anteeksiantamus sekä anoa voimaa pahan voittamiseen. Rakkauden puute on kaikissa ilmenemismuodoissaan synti, vieläpä kauhea synti ja pelottava tunnusmerkki, sillä apostoli Johannes kirjoittaa: “Jos joku sanoo: minä rakastan Jumalaa,

mutta vihaa veljeänsä (= kanssaihmistään), niin hän on valehtelija, sillä joka ei rakasta veljeänsä, jonka hän on nähnyt, kuinka hän voi rakastaa Jumalaa, jota hän ei ole nähnyt”, 1 Joh. 4:20. Tämä on meille kirjoitettu, että tutkisimme sydämiämme sen sanan mukaan. Ja kun havaitsemme itsemme syyllisiksi, on meidän uskossa turvattava Jumalan armoon Kristuksessa, ja uskossa lujina vastustettava tällaisiakin syntejä. Taistelu on monesti kovaa ja sitkeätä, mutta Jumalan armon kautta siitä selviämme, kun vain emme viholliselle antaudu. – Tässä yhteydessä on myös erikoisesti muistettava, että lähimmäiselle tehty rikkomus on myös tunnustettava ja riitaveljen kanssa selvä ja suora sovinto tehtävä, sillä jos ei pahaa juurineen kitketä, ei siitä koskaan vilpittöntä rakkauden suhdetta voitulla. Älköön kukaan luulko olevansa sillä puolustettu, että toinen asianosainen tuntuu heikommalta tai on näköjään enemmän rikkonut. Toisen paheus ei toisen vastuuta vähennä ja

omantunnonpainostusta älköön kukaan vitkastellen noudattako, sillä Jumala ei salli itseään pilkata! “Ylpeä sydän on Herralle kauhistus”, Snl. 16:5.

Jumalan sana opettaa meitä sydämellisesti ja vakavasti harjoittautumaan rakkauteen ja sen osottamiseen.

Yleisohjeena siihen on meillä rakkaan Herramme Jeesuksen sana: “Sentähdenkaikki mitä tahdotte, että ihmiset tekisivät teille, tehkääät samoin tekin heille, sillä tämä on laki ja profetat.” Mt. 7:12. “Mitä ihminen kylvää, sitä hän niittää.” Minkäs teet, sen eestä löydät.

Yksityiskohtaisia ohjeita saamme myöskin: “Sillä minun oli nälkä ja te annoitte minulle syödä, minun oli jano ja te annoitte minun juoda, minä olin vieras ja te otitte minut huoneeseen.”, Mt. 25:35. “Palvelkaa toinen toisianne rakkaudessa”, Gal. 5:13. “Puhdas ja tahraton jumalanpalvelus on se, että käy katsomassa porpoja ja leskiä heidän ahdistuksessaan”, Jaak. 1:27.

Jos tässä vanha ihmistemme saa suunvuoroa ja pääsee sisuaan purkamaan, niin varmasti se kiivaasti vastustaa tällaista Jumalan kristitylleen laatimaa ohjelmaa. Tämän tapaisia puheita se esittää: “Kyllä sitä käskee kaikkia avun tarpeessa oelvia syöttää ja juottaa! Eipä sitten saisi muuta tehdäköön! Entä ne hyvät sana, palvelukset, vaatettamiset ja käynnit?! Kuka niitä jaksaa lausua ja tehdä? Eikä ne raukat edes kiitä, ehken vain parhaavat j.n.e.” Mutta tähän sanomme, että rakkaudellinen halullisuus kerkiää ja voi tehdä uskottoman paljon, ja Jumala säätää varmasti senkin kuorman niin itse kunkin sietokyvyn mukaan, ettei se tule ylivoimaiseksi. Se on vain huomion kohteena pidettävä, että niin kuin mekin Jumalalta odotamme ja nautimme armoa meidän henkilöömme katsomatta, niin tahdomme Jumalan avulla ja hänen kunniakseen toimia lähimmäistemme hyväksi henkilöön katsomatta. Kristittyinä emme voi asettua lähimmäisen iloihin ja suruihin nähden välinpitämättömälle kannalle, vaan “iloitsemme iloitsevien kanssa, ja itkemme itkevien kanssa”, Room. 12:15; sillä me tiedämme (1 Kor. 12:26), että mikä koskee yhtä jäsentä, se tulee koko ruumiin osaksi.

Vielä saamme raamatusta seuraavia ohjeita: “Viha herättää riitoja, mutta rakkaus peittää kaikki rikokset”, Snl. 10:12. Ja apostoli Paavali kehoittaa meitä “vaeltamaan niin kuin saamamme kutsumuksen arvo vaatii kaikin tavoin nöyrinä ja sävyisinä, pitkämielisinä kärsien toinen toistamme rakkaudessa, pyrkien säilyttämään hengen yhteyttä rauhan yhdyssiteellä”, Ef. 4:1-3 – Ei suinkaan vaadi erikoista tai-

toa “antaa sana sanasta ja kaksi parhaasta”, mutta sävyisyyden, pitkämielisyyden ja nöyryyden oppiminen kysyy harjoitusta ja taistelua hengellisillä aseilla. – Rakkautta osotetaan myös, kun oikealla tavalla varotetaan lähimmäistä pahasta. Veljellinen nuhde oikein käytettynä on kallisarvoinen palvelus.

Rakkauden harjoittamisessa voimme myös sopivasti tutkia itseämme ja suhdettamme taivaalliseen Isäämme. “Joka rakastaa veljeään, hän pysyy valossa”, 1 Joh. 2:10. “Siitä kaikki tuntevat teidät minun opetuslapsiekseni, jos teillä on rakkaus keskenänne”, Joh. 13:35. “Joka ei veljeänsä rakasta, pyssy kuolemassa”, 1 Joh. 3:14. Ulkokultaiset paljastaa heidän rakkauttomuutensa: “Joka sanoo valossa olevansa ja kuitenkin vihaa veljeään, hän on yhä vielä pimeässä”, 1 Joh. 2:9. “Siitä käy ilmi, ketkä ovat Jumalan lapsia ja ketkä perkeleen lapsia. Ei yksikään, joka ei tee vanhurskautta, ole Jumalasta, ja joka ei veljeään rakasta”, 1 Joh. 3:10.

Sensijaan ylistää raamattu oikeaa lähimmäisenrakkautta, niin kuin Ps. 133:1 luemme: “Katso, kuinka suloista ja hyvää on, kun veljekset sovinnossa yhdessä asuvat.” – Mikä tekee sen mahdolliseksi? Ei laki, eikä omavanhurskas aherrus, eikä mikään ihmisen oma keino ja voima! Vain oikea usko syntisten Vapahtajaan ja Sovittajaan voi uskon hedelmänä esiintuoda tämän kaunistuksen Jumalan iankaikkisesti ylistettävälle nimelle kunniaksi! Hän auttakoon meitäkin oikeaan uskoon ja sen hedelmänä oikeaan rakkauteen lähimmäistämme kohtaan.

R.G.W.

STLK:n kirjamyntilueetelo ja hinnasto 2009..... Hinnat euroina

Aamoksen kirja, käännös ja selitys (Särelä)	2,50
Elävän veden virtoja (G. A. Aho)	20,00
Erlaisia luterilaisia kirkkoja ja kirkkoliittoja (Uppala)	1,00
Helmiä (Voima, Lappalainen).....	4,00
Herrani elää (Efraimson)	20,00
Iso katekismus, venäjänkielinen	10,00
Israelin asema Uuden testamentin seurakunnassa (Särelä)	0,50
Jeesus elää, runokirja (Aho)	5,00
Jeesus on tosi Jumala (Särelä)	2,50
Katso Jumalan Karitsa (Aho)	5,00
Kirkko ja virka (C.F.W. Walther)	18,50
Kirkkokuri vauelluksen asioissa (Särelä)	1,50
Kirkkokysymys (A. Aijal Uppala)	20,00
Koetelkaa kaikki (toim. Särelä)	1,50
Kolossan seurakunta (Särelä)	2,50
Kristinoppi, (englanninkielinen, latviankielinen, liettuankielinen, ruotsinkielinen, suomenkielinen, venäjänkielinen, vironkielinen) á.....	10,00
Kristuksen kuuliaisuus (Särelä)	8,50
Kristus meidän edestämme (Särelä)	17,00
Kristus pyhän Raamatun selittäjänä (Särelä)	3,50
Laki ja evankeliumi (C. F. W. Walther).....	20,00
Lapsikaste on raamatullinen (Särelä)	5,00
Lapsikaste on raamatullinen, venäjänkielinen	8,00
Luterilaiset tunnustuskirjat, venäjänkielinen	32,00
Luterilaisuus ja paavius, (sis. Schmalkaldenin uskonkohdat ja Paavin vallasta ja ylherruudesta), venäjänkielinen	10,00
Miten luterilainen kirkko selittää Vanhaa ja Uutta testamenttia (R. Preus)	5,00
Oikaisuja pastori Pätiälän muistelmiin (Uppala)	1,00
Oikea näkyvä kirkko (C.F.W. Walther)	17,00
Paikallisseurakunta (C.F.W. Walther)	17,00
Pyhän kasteen sakramentti (Aho)	0,50
Raamattu opettaa	1,00
Raamattua ja tunnustusta koskeva periaatelausunto	2,50
Raamatun arvovallasta ja erehtymättömyydestä (Nafzger)	5,00
Rakkaimmat raamatunpaikat (toim. Särelä)	0,50
Rukous joka päivälle	0,50
Saarnakirja osa 1 "Rauha teille!" (M. Särelä).....	15,00
Saarnakirja osa 2 "Rauha teille!" (M. Särelä).....	15,00
Saarnakirja osa 3 "Rauha teille!" (M. Särelä).....	15,00
Saarnakirja osa 4 "Rauha teille!" (M. Särelä).....	15,00
Saarnavirka on Kristuksen käsky (Markku Särelä)	17,00
Sana on elämän lähde, suomenkielinen (Särelä)	6,00
venäjänkielinen (Särelä)	8,00
Seurakunnan oikeudesta ja saarnavirasta (Luther)	6,00
Sovituksen Sana (Efraimson)	20,00
Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko 1928 1968	1,00
Säännöt 2004.....	3,00
Taustaa 1— Tekijänoikeudesta maailmaan (Pälikkö & Särelä)	8,00
Taustaa 2 —Kehitysoopin kulissit (Pälikkö)	10,00
Tieni johdata taivaaseen (Apponen)	8,00
Tunnustukselliset 1 seurakunnat syntyvät (Uppala)	17,00
Tähän asti on Herra meitä auttanut STLK:n 50 vuosijuhlajulkaisu	3,50
Täksi päiväksi (C. M. Zorn).....	20,00
Vanhan testamentin esikuvia Jeesuksesta (Aho)	2,50
Yksin uskosta, (sis. Augsburgin tunnustus ja Apologia), venäjänkielinen	25,00
95 teesiä Lutherin muistovuonna 1983 (Särelä)	1,00
Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 1-7 (Luther).....	49,00
Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 8-17 (Luther).....	49,00
Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 18-24 (Luther).....	49,00
Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 25-31 (Luther).....	49,00
Kristillisen kirkon usko ja nykyajan raamatuntutkimus (Preus)	3,50
Raamatun inspiraatio (Preus)	14,50
Uskon pyhä salaisuus (Gerhard)	37,00
Vanhurskauttamisoppi klassisen luterilaisen ortodoksian teologiassa (Preus)	5,00
Voimattomalle voimaa (Aho/Koskenniemi)	10,00

LUTERILAINEN lehti, vuosikerta..... 25,00

“ ” irtonumero

Lähetystyöhön tarkoitetuista suuremmista tilauksista voidaan hinnasta neuvotella erikseen.

Postitse tilattaessa hintaan lisätään toimituskulut

Evankeliumi kaikille luoduille

Hartaus YLE 1 12.5. klo 18.50

Vähän ennen taivaaseen astumistaan Jeesus sanoi opetuslapsilleen: *“Menkää kaikkeen maailmaan ja saarnatkaa evankeliumia kaikille luoduille. Joka uskoo ja kastetaan, se pelastuu; mutta joka ei usko, se tuomitaan kadotukseen.”* (Mark. 16:15,16)

Vapahtaja käski saarnata evankeliumia kaikille ihmisille. Evankeliumi on ilosanoma siitä, että Jeesus tuli maailmaan syntisiä pelastamaan.

Miksi Vapahtaja käski saarnata nimenomaan evankeliumia? Eikö riittäisi, että puhuttaisiin yleisesti uskonnollisista asioista? Näin ihmiset voisivat etsiä rauhaa sydämelleen sillä tavoin kuin parhaaksi näkevät.

Syy siihen, että tarvitaan nimenomaan evankeliumin saarna, on hyvin vakava. Luonnostaan ei kukaan voi löytää rauhaa Jumalan kanssa. Jos olisit sellaisen opin varassa, joka ohjaisi etsimään turvaa omista ajatuksistasi tai teoistasi, et voisi löytää rauhaa. Sellainen olisi uskon vastakohta. Mikään ihmisajatus ei poista sitä, että olet rikkonut Jumalaa vastaan.

Uskon tie eroaa omien ajatusten tiestä. Uskon perustana eivät ole omat ajatukset vaan Jeesuksen sovitusteko meidän ja koko maailman syntien sovit-

tamiseksi. Evankeliumin saarna tarkoittaa juuri tämän asian kertomista.

Evankeliumi on kaikkien ihmisten tekoihin perustuvien oppien vastakohta. Se osoittaa, että Jeesus tuli sijaiseksemme ja välimiehekkemme. Jumalan laki vaatii meiltä ihmisiltä täydellistä kuuliaisuutta. Meiltä tämä kuuliaisuus puuttuu. Meitä auttaakseen Vapahtaja otti päällensä meidän syntimme ja kärsi niiden rangaistuksen. Hän kävi kuolemaan meidän sijassamme. Hän nousi haudasta ja näin osoitti avanneensa tien iankaikkiseen elämään.

Evankeliumin saarna on vastakohta muille uskonnoille. Se käy ilmi ensiksi siitä, että apostolit, jotka olivat syntyperältään juutalaisia, saarnasivat evankeliumia omille heimoveljilleen. Evankeliumiin uskomisen tarkoitti kääntymistä pois tekojen tieltä. Kristukseen turvaaminen oli siis eri asia kuin juutalaisten opetukset lain säädöksistä.

Evankeliumi eroaa myös kaikista muista maailman uskonnoista. Monet uskonnot vaativat tiukkojen sääntöjen noudattamista. Jotkin uskonnot ohjaavat etsimään rauhaa mietiskelystä ja ohjaavat vapautumaan maallisesta elämästä. Joihinkin uskontoihin liittyy jonkun suuren johtajan palvonta ja aja-

tellaan, että sillä tavoin voisi miellyttää jumalaa.

Evankeliumi on erilainen oppi. Se kertoo Jeesuksesta, joka ei tullut palveltavaksi vaan palvelemaan ja antamaan henkensä monien edestä. Evankeliumi julistaa pahastikin rikkoneelle ja omantunnon vaivoihin joutuneelle Jumalan rakkauden. Hän ei jätä syntistä, vaan on antanut Poikansa tähden synnit anteeksi.

Tämä evankeliumin saarna koituu pelastukseksi. Uskossa Vapahtajaan saat sieluusi rauhan ja varmuuden siitä, että sinulla on armollinen Jumala. Se koituu pelastukseksi myös siinä mielessä, että tämän elämän jälkeen perit iankaikkisen autuuden. Vapahtaja, joka antoi henkensä edestäsi, ei jäänyt haudasta, vaan nousi ylös esikoisena. Näin jokainen häneen uskova myös nousee haudasta ja pääsee Jeesuksen luokse taivaaseen.

Tekstimme puhuu myös kasteesta: Joka uskoo ja kastetaan, se pelastuu. Tässä kohdassa usko on mainittu ennen kastetta. Tästä ovat jotkut tehneet sen johtopäätöksen, että kaste olisi pätevä vain siinä tapauksessa, että ihminen sitä ennen on tunnustanut uskonsa. Tämä johtaisi lapsikasteen hylkäämiseen. Johtopäätös ei kuitenkaan ole oikea. Armoa eivät tarvitse vain tietyn

iän saavuttaneet, vaan myös aivan pienet lapset. Samoin Jeesus tuli vapahattamaan kaikkia mitään ihmisryhmää erottelematta. Matteuksen evankeliumissa hän käski kastaa kaikkia kansoja, ja niihin kuuluu myös lapsia. Jos joku epäuskossa hylkää Jumalan armon, hän itse sulkee itsensä pelastuksen ulkopuolelle. Toisaalta uskova, vaikka suurenkun tunnon taakan alla saa turvata evankeliumin sanan lupaukseen ja saamaansa kasteeseen.

Näin evankeliumin saarna on hyvin lohduttava asia. Se vakuuttaa jokaiselle syntien anteeksiantamusta. Koska tätä evankeliumia tulee kaikille saarnata, saat olla varma, että se koskee sinuakin. Usko Jeesukseen omana Vapahtajanasi ja kiitä Jumalaa armosta, jonka hän sinuakin varten on valmistanut.

Rukoilemme: Rakas Vapahtajamme! Me kiitämme siitä, että käskit saarnata evankeliumia syntien anteeksisaamiseksi kaikille ja mekin olemme saaneet sen kuulla. Kiitämme siitä, että kasteessa olet ottanut meidät omiksesi. Varjele meitä niin, ettemme koskaan hylkää armoasi, vaan pysymme uskossa sinuun ja perimme iankaikkisen elämän. Amen.

Virsi 273 (1986 virsikirjasta) Jeesus parhain ystäväni.
Kimmo Närhi

Mitä on ajateltava rukouksesta vainajien tähden

Pari alkuhuomautusta

Kun puhumme kuolleiden tähden rukoilemisesta, on tehtävä ensiksikin ero niiden rukousten välillä, jotka tapahtuvat vainajan sielun tilan parantamiseksi, ja niiden rukousten välillä, jotka tapahtuvat vainajaa muistellen, kuten kiitosrukoukset. Nämä ovat kiitosta Jumalalle siitä, mitä hän armossaan teki vainajalle hänen elämänsä aikana, tai siitä, mitä hyvää vainaja merkitsi muille. Monet pyhäinpäivävirret ovat tällaista kiitosta. Roomalaiskatolisen käytännön takana taas on kiirastulioppi ja harha kirkon rukousten ansiollisuudesta ja syntejä soveltavasta vaikutuksesta. Erillään näistä on pidettävä myös ne uskovan läheisen rukoushuokaukset, joita voi esiintyä yksityisessä elämässä kuolemantapauksen välittömässä yhteydessä. Niistä myöhemmin lisää.

Toinen huomautukseni koskee vieraskielisten tekstien prepositioita. Suomen postpositio 'puolesta' ei ole sama kuin 'johdosta', 'takia', 'vuoksi' eikä aina edes sama kuin 'tähden'. Latinan *pro forma* on suomeksi 'muodon vuoksi', mutta *pro patria*, 'isänmaan puolesta'. Latinan *pro mortuis* ja *pro defunctis* voivat merkitä sekä 'kuolleitten puolesta' että 'kuolleita koskien'. Yhteys määrää lähemmän merkityksen.

Asian raamatullinen perusta

Jumalan sanan mukaan "ihmisille on määrätty, että heidän kerran on kuoleminen, mutta sen jälkeen tulee tuo-

mio" (Hebr. 9:27). Edelleen Raamatun mukaan "kaikkien meidän pitää ilmes-
tymän Kristuksen tuomioistuimen eteen, että kukin saisi sen mukaan, kuin hän ruumiissa ollessaan on tehnyt, joko hyvää tai pahaa" (2 Kor. 5:10). "Ilman uskoa on mahdoton olla otollinen" Jumalalle (Hebr. 11:6). Jumalan armovalinta pelastukseen toteutuu täällä ajassa "Hengen pyhityksessä ja uskossa totuuteen" (2 Tess. 2:13), ei siis ilman uskoa eikä ohi totuuden. "Joka uskoo ja on kastettu, se pelastuu, mutta joka ei usko, se tuomitaan kadotukseen" (Mark. 16:16). Luterilaiset tunnustuskirjat käsitellessään rukouksia vainajien tähden, lausuu: "Ei myöskään synnalaisuudesta pääsyä voida ottaa vastaan muulla tavalla kuin uskolla" (Puolustus, XXIV, Vainajien puolesta pidettävä messu, kohta 90, TK 1948, s. 222).

Tämä tarkoittaa sitä, ettei ihmisen sielun tilaan ja hänen pelastumiseensa voi vaikuttaa sen jälkeen, kun hän on poistunut tästä armonajasta. Raamatussa ei ole myöskään käskyä tai esimerkkiä rukoilemisesta kuolleitten puolesta heidän pelastumisekseen. On myös varottava synnyttämästä sellaista ajatusta kansassa, että tämän armonajan vaarinottamisella ei ole niin väliä, asia kun muka voisi vielä korjaantua kirkon esirukousten tähden, ja että kuoleman jälkeenkin voisi kääntyä.

Kokonaan eri asia on kysymys siitä, milloin ihminen on lopullisesti kuollut, niin ettei hän voi palata eläviin kirjoihin ja kuulla evankeliumia tai tehdä hyviä tekoja, kuten Betanian Lasarus. Kristus herätti hänet kuolleista, ja on palkitseva hänet myös hänen sen jälkeen tekemistään hyvistä teoista viimeisenä päivänä. Nämä ovat erittäin poikkeuksellisia asioita. Luther viittaa

niihin, mutta luterilainen kirkko ei ole tehnyt niistä dogmia. Se, mistä ei ole käskyä eikä kieltoa Raamatussa, on vapaata, on Lutherin ja luterilaisen kirkon periaate. Kysymyksessä kuolleitten puolesta rukoilemisesta, Luther ei tällä perusteella kuitenkaan salli seurakunnan nimissä rukouksia kuolleitten puolesta. Eihän Kirkon jumalanpalvelus saa perustua ihmiskäskyihin eikä Kirkko saa perustaa jotakin jumalanpalvelusta ilman Jumalan sanaa. Saarnaviran tulee toimissaan pysyä selvässä Jumalan sanassa eikä saa toimia tunteenvaraisesti. Vielä on huomattava, etteivät sellaiset asiat ole ehdonvaltaisia, joita pannaan pystyyn väärän opin sallimiseksi, puolustamiseksi tai edistämiseksi tai joilla annetaan väärä kuva.

Siellä, missä evankeliumi tunnetaan, tässä asiassa ei ole epäselvyyttä. Sen sijaan paavikirkko uskoo voitavansa rukouksillaan vaikuttaa vainajien sieluntilaan. Luterilaisen uskonpuhdistuksen alkuaikoina tämä käsitys oli paavikirkon perintönä kansassa vielä syvällä, ja Luther ohjasi sieluja asiassa ymmärtäväisesti. Siitä puhumme tuonempana. Luther selkeästi, kuten jo totesin, vastusti sitä, että kirkko tilaisuuksissaan rukoilisi kuolleitten puolesta. Tähänkin vielä palaamme.

Missä mielessä Puolustus mainitsee kuolleita koskevat rukoukset

Miten on ymmärrettävä se Puolustuksen kohta, joka ilmeisesti hyväksyy rukouksen vainajien tähden? Kohta kuuluu: "Epifanos todistaa Aerioksen (lausu: Aerioksen) olleen sillä kannalla, että rukoukset vainajien puolesta ovat hyödyttömiä, ja moittii häntä siitä. Me emme puolusta Aeriosta, mutta vastustamme teitä, jotka katalasti

puolustatte profeettojen, apostolien ja pyhien isien opetuksen kanssa ilmeisessä ristiriidassa olevaa harhaoppia, sitä että messu vanhurskauttaa, kunhan se vain toimitetaan, ja että se ansaitsee päästön syyllisyydestä ja rangaistuksesta jumalattomillekin, joiden hyväksi se toimitetaan, jos nämä vain eivät pane vastaan. Näitä turmiollisia harhoja me emme voi hyväksyä, sillä ne loukkaavat Kristuksen kärsimyksen kunniaa ja pimittävät opin uskonvanhurskaudesta." (Puolustus XXIV, 96, TK 1990). Puolustus nimenomaan rajaa rukouksen vainajien osalta kiitokseen niiden korkeiden iankaikkisten aarteiden tähden, joita on annettu heille ja meille ja hylkää rukouksen syntejä hyvittävästä (Puolustus XXIV,93, saksalainen teksti, Göttingen Ausgabe s. 375).

Luterilaisten tunnustuskirjojen tie-teellinen laitos, ns. Göttingen Ausgabe, mainitsee Aerioksesta: "Aërius, Sebastianin presbyteeri Pontuksella hyökkäsi ... mm. kirkon taikauskoisia esirukousta koskevia käsityksiä ja lakimaista paastokäytäntöä vastaan." (S. 376, viite 1).

Luterilainen dogmaatikko Quenstedt lausuu, ettemme me luterilaiset, kuten ei myöskään Puolustus, epää kiitosrukouksia kuolleiden edestä, mutta korostaa sitä, että luterilaiset oikopäätä hylkäävät ne ansiollisina ja hyvitystä tuottavina (Ks. Hoenecke III, 440). [Quenstedtin lausuma latinaksi: "*Preces pro defunctis votivas, encomiasticas, gratulatorias, et eucharisticas cum Apologia Augustanae Confessionis non prohibemus. Preces vero pro mortuis meritorias, satisfactorias et impetratorias, per et propter quas Deus poenae post culpam residuae gratiam in altera vita faciat, prorsus improbamus et rejicimus.*"]

Lutherin varhainen maininta rukouksesta kuolleitten puolesta

Lutherin 1. Kolminaisuuden päivän evankeliumisaarna Kirkkopostillassa (III osa, s. 59) on ilmestynyt vuonna 1523. Se kuuluu verrattain varhaiseen Lutherin tuotantoon. Näin Luther:

“28. Neljäs kysymys: Onko rukoiltava kuolleidenkin puolesta, koska evankeliumissamme ei esitetä mitään välitilaa Aabrahamin helman ja helvetin välillä, Aabrahamin helmassa olevat kun eivät sitä tarvitse eikä se helvetissä olevia hyödytä. Jumala ei missään ole käskenyt meidän rukouksilla kuolleiden puolesta. Kukaan, joka heidän puolestaan ei rukoile, ei siis voi siinä asiassa tehdä syntiä. Eihän kukaan voi syüllistyä mihinkään syntiin sellaisessa, jota Jumala ei ole käskenyt eikä kieltänyt. Mutta toisaalta, koska Jumala ei ole sallinut meidän tietää, kuinka on sielujen laita, ja koska me olemme epätietoisia siitä, miten hän niihin suhtautuu, me emme tahdo estää heidän puolestaan rukoilemasta emmekä sitä synniksi selittää. Evankeliumien perusteellahan me saamme olla varmoja siitä, että on herätetty monta kuollutta, jotka eivät vielä olleet saaneet lopullista tuomionsa, niin kuin meidän täytyy myöntää. Emme näin ollen saata olla varmoja siitä, että kukaan muukaan olisi saanut lopullista tuomionsa.

29. Koska tämä siis on epävarmaa, emmekä me tiedä, onko sielu saanut kadotustuomion, ei ole synniksi, vaikka sen puolesta rukoiletkin, mutta rukoile siten, että jätät asian epävarmuuden varaan ja sanot näin: Rakas Jumala, jos sielu vielä on siinä olotilassa, että se on autettavissa, niin rukoilen sinulta, että olisit sille ar-

mollinen. Tehtyäsi näin kerran tai kaksi, niin tyydy siihen, jättäen sielu Jumalan huomaan. Onhan Jumala luvannut kuulevansa sen, mitä me rukoilemme; rukoiltuasi siis kerran tai kolmesti usko tulleeesi kuulluksi äläkä siten enää rukoile, ettet kiusaisi Jumalaa tai tulisi epäilleeksi häntä.

30. Se taas on itse perkele ja kuolema, kun tämän asian tähden perustetaan ikuisia messuja, vigilioita ja rukouksia, vuodesta vuoteen mölistään aivan kuin Jumala edellisinä vuosina ei olisikaan kuullut. Näin pilkataan Jumalaa epäuskolla. Moinen rukoileminen on pelkkää Jumalan häpäisemistä. Varo siis sellaista ja heitä moiset sikseen. Ei Jumala välitä vuotuisista säätämistä, vaan hän tahtoo sydämellistä, harrasta uskon rukousta; sellainen auttaa sieluja, jos on auttaakseen. Vigiliat ja messut auttavat kylläkin messupappien, munkkien ja nunnien vatsoja, mutta sieluille niistä ei ole pienintäkään apua; Jumalalle siten vain tuotetaan häpeää.”

Tämän johdosta Lutherin koottujen teosten Walch²:n toimittaja huomauttaa: “Missään tapauksessa Luther ei yllä opeta, että esirukoukset kuolleiden puolesta voisivat mitenkään muuttaa vainajien tilaa.”

Lutherin lausumaa voi tarkastella sielunhoidollisena neuvona. Sama koskee seuraavaa kohtaa.

Lutherin toinen neuvo

Kirjassa Kristuksen ehtoollisesta – suuri tunnustus Luther kirjoittaa (s. 217–218): “Koska Raamattu ei ilmoita mitään rukouksesta kuolleiden puolesta, olen sillä kannalla, ettei ole synti jos vapaassa hartaudenharjoituksessa pyytää Jumalalta seuraavalla tai jollain muulla tavalla: Rakas Jumala, jos tämän henkilön sielun tila on sel-

lainen, että se on autettavissa, niin ole häntä kohtaan armollinen jne. Tehtyäsi näin kerran tai kaksi, anna sen riittää... Rukoushetket kuolleen pelastuksen hyväksi, sielunmessut ja vuotuiset muistomessut ovat vailla mitään hyötyä.”

Luther torjuu rukoukset kuolleiden puolesta myös Ensimmäisen Moosoksen kirjan selityksessään

Luther mainitsee Rebekan hautaukseen liittyen lyhyesti hautajaisista ja siitä, ettei kuolleiden puolesta tule rukoilla. Suomennoksessa kohta löytyy neljännestä osasta sivulta 188. Suomennosa kuuluu: “On siis syytä säilyttää hautajaismenot ja ruumissaatto, samoin itku ja valitus, jotta ei vain rukoiltaisimme edesmenneiden puolesta niin kuin Lyra haluaa tai että ainoastaan pelkäisimme kuolemaa.” [Latinaksi kohta kuuluu: “Retinendae igitur sunt ceremoniae et pompa funebris, fletus item et commiseratio, non ut oretur pro defunctis, quod Lyra vult, aut ut metuamus mortem, sed potius ut in ipsa morte disceamus exercere fidem luctantem adversus terrores mortis, et sic sentiamus nos quidem mori et sepelcri ignominiose, sed in gloria resurrectos.” (WA 44, 203)]

Suomennoksesta tosin voi saada toisen käsityksen, koska käännös lisää siihen sanat “vain” ja ainoastaan. Kristinopissamme kohta on käännetty saksasta (s. 208).

Läheisen kuolema ja ihmismieli

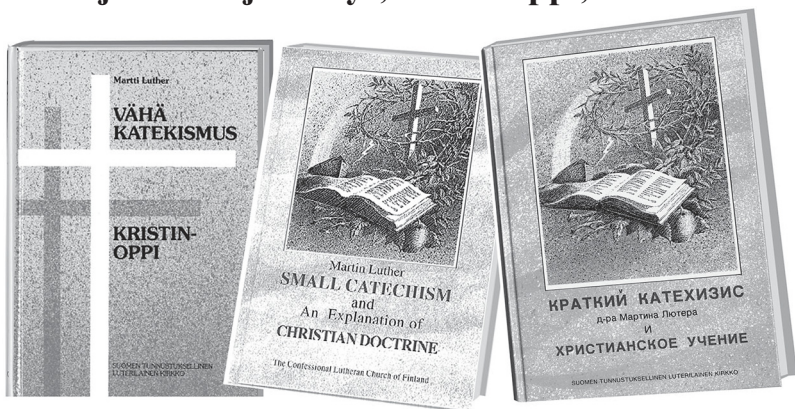
Kun läheinen kuolee, ihminen ei heti kohta aina elä asian suhteen täydessä todellisuudessa, vaan usein kuin shokissa. Hänen käytöstään tulee ymmärtää. Vaikka hän tietää toisen kuolleen, hänen sydämestään voi lähteä rukouksia vainajan edestä kuin tämä vielä eläisi. Kerron traagisen esimerkin, joka vaikuttaa koomiselta, mutta ei sitä tilanteessaan ollut. Naapurin emännän mies oli juuri kuollut. Postinhakumatkalla leski kertoi naapurilleen: “Et tiedä, minkä tempun toi meidän Pransu teki, kun otti ja kuoli ja jätti minut ihan yksin.”

Voisi kertoa monia muita esimerkkejä, kuinka leski on käyttäytynyt tai puhunut tilanteeseen huonosti sopivasti puolisonsa hautajaisissa. Tämä tarkoittaa sitä, ettei leskeä pidä tuomita asian johdosta ja että hänen mahdollisia rukouksiaan vainajan edestä tulee hyvänsuovasti ymmärtää. Todellisuus tulee kyllä tajuaiseksi, kunhan kerkiää.

Markku Särelä

VÄHÄ KATEKISMUS

ja sen laaja selitys, Kristinoppi, 295 sivua

Lutherin Vähä katekismus ja siihen liittyvä Kristinoppi on tärkeä perusteos tunnustuksellisesta luterilaisesta opista kiinnostuneille. Se antaa kattavan esityksen siitä, mitä uskomme Raamatun mukaan. Se paitsi vastaa moniin ihmisillä mahdollisesti olleisiin kysymyksiin, se vastaa myös sellaisiin kysymyksiin, joita ihmiset eivät osaa tehdä ja jotka kuitenkin ovat heille tärkeitä.

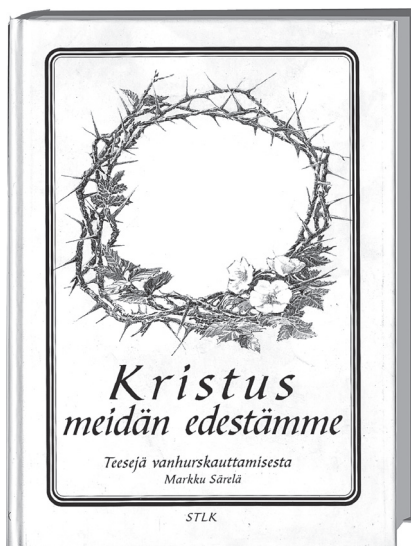
Kirja on julkaistu eri kielisinä. Kirjan hinta on 10 euroa kielestä riippumatta.

Markku Särelä

Kristus meidän edestämme

Kirjan on luterilaisen vanhurskauttamisopin esitys. Pyhän Raamatun ja Luterilaisten tunnustuskirjojen lisäksi kirjoittaja marssittaa esiin massiivisen määrän luotettavia luterilaisia todistajia (yli 150 Luther-sitaattia) Tekijä ei anna Pyhälle Raamatulle ainoastaan puheenvuoroa, vaan rakentaa kaiken erehtymättömälle ja pettämättömälle Raamatulle.

256 sivua **Ovh. 17 euroa**

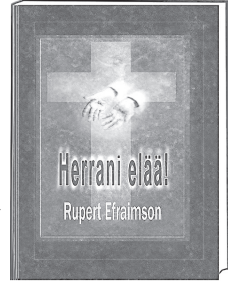
Sovituksen

Sana ovh 20,-
Rupert Efraimsonin
saarnat ja hartaudet
on julkaistu v. 1959 –
2004 Luterilainen
-lehdessä.

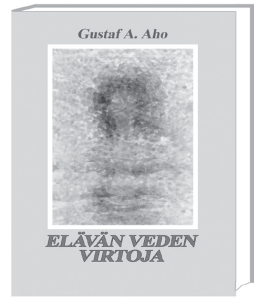
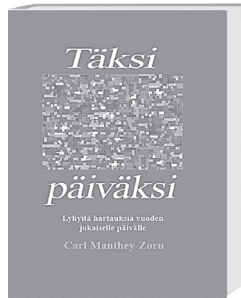
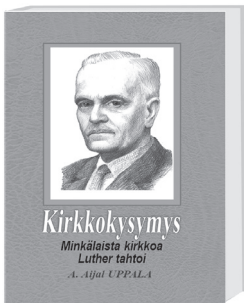
Efraimsonin puheissa
ja teksteissä kuuluu
selkeä, rohkaiseva ja
uskoa vahvistava Jumalan sanan ope-
tus, jolle on tunnusomaista luottamus
Jumalan armoon Vapahtajassa Jeesuk-
sessa, armahdetun ilo, halu kertoa
Vapahtajasta toisillekin “ettei keltään
saisi peittyä, miks’ Karitsa on kuollut
ristillä”.

Herrani elää!

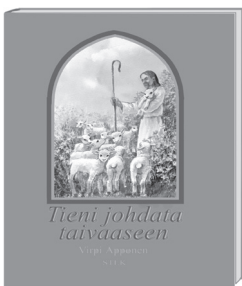
ovh 20,-
Rupert Efraim-
sonin lyhyem-
mistä hartaus-,
opetuskirjoituk-
sista sekä runoista
julkaistu kirja,
Herrani elää!

Toivomme, että nämä kirjat voisi saat-
taa etsiviä uskoon ja vahvistaa kris-
tityitä Jumalan sanan tuntemisessa ja
armon ilossa Vapahtajassamme Jee-
suksessa. Kristus on totisesti ylös-
noussut ja Hän on uskonut meille
sovituksen sanan.

A. Aijal Uppala: **Kirkkokysymys** (Kirkko-opilliset teokset pääosin 1930-luvul-
ta ja aiheeseen liittyvät myöhemmät kirjoitukset) ovh 20 e
C. M-Zorn: **Täksi päiväksi** (hartauskirja) ovh 20 e
Gustaf A. Aho: **Elävän veden virtoja** (saarnakirja) ovh 20 e.

Vuoden 2008 aikana STLK on julkaissut Virpi Apponen: **Tieni johdada taivaaseen** (uusintapainos) ovh 8 e, Eeva Voima ja Outi Lappalainen: **Helmiä** (erityisesti lapsille) ovh 4 e ja **Kristinoppi ruotsiksi** ovh 10 e.

Kirjan ovh 15,-

"Rauha teille" SAARNAKIRJA

Markku Särelän saarnakirjan odotettu neljäs osa on juuri ilmestynyt. Hänen runsas pari vuotta kestänyt kirjoitus- ja kokoomistyönsä on nyt tullut päätökseen.

Aikuisten raamattuleiri Siitamajalla 7.-12.7.

Tämän vuoden aikuisten raamattuleirimme teema on Vapahtajan sana:

"Pysykää minussa niin minä pysyn teissä." (Joh. 15:4)

Leirin ohjelmassa on raamattutuntisarja Johanneksen evankeliumista ja runsain määrin muuta teemaan liittyvää opetusta.

Leirille voi ilmoittautua jo nyt ja viimeistään to 2.7. pastori Kimmo Närhille Rajakatu 7 15100 Lahti, 040 7567 659, kimmo.narhi@luterilainen.com.

Ohjelma julkaistaan internet-sivuillamme
www.luterilainen.com sekä kesäkuun Luterilaisessa.

Tervetuloa!

Poisnukkunut

Tästä ajasta iankaikkiseen autuuteen on siirtynyt Helsingin Tunnustuksellisen Luterilaisen Seurakunnan jäsen Anita Julia Toivonen 89 vuoden iässä.

"Jumala voimassansa / Näin meidät ylentää. / Hän kantaa voimallansa, / Vaivamme lyhentää. / Kun Välimiehenämme / Jumalan Poika on, / Se aina hädässämme / Meit' lohduttakohon." (VK 1938 618:8)

Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko

Toimintatietoja

Helsinki, Fabianinkatu 13 A 1
Kirkkokunnankokouksen
avajaisjumalanpalvelus la 23.5. klo
 11. 3.6. alkaen keskiviikkoisin klo 19.
 HPE 24.6. Jumalanpalvelusta ei ole
 10.6. ja 8.7.

Turku, Vähä-Hämeenkatu 12: Hela-
torstain juhla to 21.5. **jumalanpal-**
velus klo 11, päiväjuhla klo 13.30.

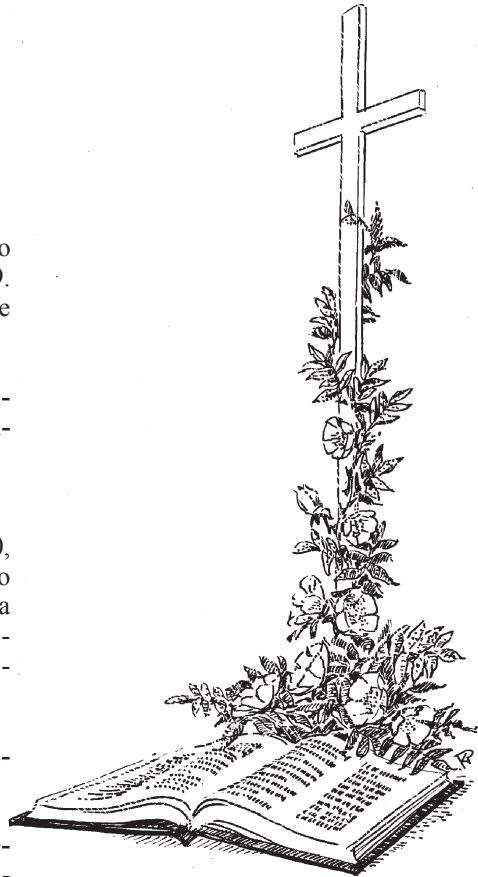
Siitamaja: Jumalanpalvelus su
 17.5. (HPE), 31.5., 14.6. (HPE klo 10,
 lastenleirin päätösjumalanpalvelus klo
 11), 28.6. 12.7. (HPE), 26.7, 9.8. ja
 23.8. klo 11. *Lasten raamattuleiri* 9.-
 14.6. *Aikuisten raamattuleiri* 7.-
 12.7.

Vaasa: Kirjastonkatu 5. Jumalan-
palvelus ti 19.5. klo 18.

Lahti, Rajakatu 7. Jumalanpalve-
lukset su klo 16. HPE 7. ja 28.6. Ju-
 malanpalvelusta ei ole 14.6. ja 12.7.
Pyhäkoulu tiistaisin 26.5. asti.

Kuusankoski, Kettumäentie 2: Ju-
malanpalvelus su 10.5. (HPE), 28.6.
 ja 26.7. (HPE) klo 11.

Luterilaisen tilausmaksu
vuonna 2009
kotimaassa 25 e ja ulkomaille 35 e.

Yhteystiedot:

Pastori Kimmo Närhi,
 Rajakatu 7, 15100 Lahti,
 puh. 03-7823097, 040-7567659,
 Fax: 03- 734 2484, Sähköposti:
 kimmo.narhi@luterilainen.com
 STLK:n verkkosivut:

www.luterilainen.com

Sisälllys:

Avoliiton siunaus ja Kristus, Martti Luther.....	114
Avoin ovi, KN.....	115
Rauha Jumalan kanssa, MS.....	117
Mitä tapahtui helluntaina? RE	121
Rukous Jeesuksen nimessä, KN.....	124
Luterilainen Lastenosasto, TM.....	129
Rakastatko lähimmäistäsi Jumalan tahdon mukaisesti? R.G.W.....	137
Evankeliumi kaikille luoduille, KN.....	143
Mitä on ajateltava rukouksesta vainajien tähden, MS.....	145
Ilmoituksia ja toimintatietoja.....	148-151

Kansi: " ...olenko minä sinulle rakas? Joh. 21: 15-17, Kimmo Pälikkö

Seurakuntien tilinumeroita: Tampere: 570002-240523. Helsinki: 127030-18973.

Luterilainen -lehti : 800017-303309

Kirkkokunta: 1) 220518-21559. Pyydetään merkitsemään viitenumerot seuraavasti: kotimaan työ 70302, ulkolähetys 75006, opintorahasto 75103, lahjoitukset Luterilaiselle 54108. **2)** Tilit/kirjamyynti 800018-1477085.

Luterilainen-lehti ilmestyy kerran kuussa, kolme kaksoisnumeroa.

Julkaisija: Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko.

Tilaushinta 2009: Kotimaassa 25 e vuosikerta, ulkomaille 35 e

Toimitus: Päätoimittaja: Kimmo Närhi, Rajak. 7, 15100 Lahti, puh. 03 -7823097, 040-756 7659, fax 03-734 2484.

Sähköposti: kimmo.narhi@luterilainen.com

Avustajia: Tuula Matikainen (Vesa), Kimmo Pälikkö (taitto, kuvitus)

Tilaukset, maksut, osoitteenmuutokset yms. os.:

Luterilainen c/o Leena Säreä, Ullanmäentie 11 A 11, 02750 Espoo,

Sähköposti: leena.sarela@luukku.com

Luterilainen-lehden pankkitilin numero: 800017-303309.

Kirkon internet-sivut: www.luterilainen.com

Hinta 2,50 euroa

Oriveden Sanomalehti Oy